

PIK LXXIV, Ч. 2, ЛЮТИЙ

– 2017 –

FEBRUARY, № 2, VOL. LXXIV

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXXIV ЛЮТИЙ Ч. 2

Україномовний редактор – **Лариса Тополя**
Англомовний редактор – **Тамара Стадниченко**
Редакційна колегія:

Маріяна Заяць (з уряду) – голова СУА
Уляна Зінич, Святослава Гой-Стром,
Вірляна Ткач, Петруся Савчак,
Лариса Дармохвал (Україна)

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXIV FEBRUARY № 2

Ukrainian-language editor – **Larysa Topolya**
English-language editor – **Tamara Stadnychenko**

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Uiana Zynych, Sviatoslava Goy-Strom,
Virlana Tkacz, Petrusia Sawchak,
Larysa Darmokhval (Ukraine)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лариса Тополя. Все починається з любові	1
Marianna Zayac. Sharing Thoughts, News & Views	2
Лариса Тополя. Мова – то жива схованка людського духу	4
Лідія Купчик. Жажлива та обурлива новина з України	6
Olena Jennings. Creating Art Through War	8
«Я йду шляхом, пісні свої співаю». Цікаві факти про Леся Українку	10
Our Life in Anno Domini 2007 and a Few Other “7” Years	12
Маріяна Заяць. Ділимося вістками та думками	13
Наша обкладинка / Our Cover	14
XXXI UNWLA CONVENTION PROGRAM	15
О. В. Дармохвал. Життя духовного основа	16
Тамара Кучер. День Героїв Небесної Сотні	19
Любомира Гайовська Бойко. День любові або Чорна кавка	20
Доброчинність	21
Відійшли у вічність	24
Діяльність округ і відділів СУА:	
Олена Немелівська. Засвічення ялинки Округу СУА Нью Йорк	25
Nora Kulchyska Mason. Casting the Net Far and Wide	27
Наталія Шморон. Несемо у світ добро в ім'я незабутньої Наталії Кобринської	29
Дарія Волощук. Христос народився! Славимо його!	31
Nadia Liteplo. UNWLA Br. 30 of Yonkers Holds Annual Christmas Bazaar	33
Дитяча сторінка	34
Ihor Magun. GERD: What It Is and What to Do About It	36

На обкладинці: Христя Оленська. *Леся Українка.* Картон, олія.
Колекція Українського Музею. Дарунок Аркадії Оленської-
Петришин через СУА, 62-й відділ.

On the cover: Chrystya Olenska. *Lesia Ukrainka.* Oil on board. Collection
of The Ukrainian Museum. Gift of Arcadia Olenska-Petryshyn through
UNWLA Branch 62.

- The Editorial Board does not always share the point of view of the author.
- In Ukrainian, the editors follow the orthography of the Holooskevych dictionary.
- No reprints or translations of *Our Life* materials are allowed without the editor's written permission.
- The author is responsible for the accuracy of the facts in the article.
- Unsolicited manuscripts will not be returned.
- The editor reserves the right to shorten submissions and make grammatical corrections.
- **PLEASE NOTIFY US OF ADDRESS CHANGES PROMPTLY** – there is no charge.
- There is no charge for **MEMORIAL NOTICES** and the photographs with them.
- Please note that the deadline for all **ARTICLE** submission is the **10th of each month**.
- Authors are requested to include a telephone number with manuscripts to allow us to acknowledge submissions and verify information.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2016 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: **Оля Стасюк**

Канцелярйні години: **вівторок, середа, четвер – 11 – 7**

UNWLA / *Our Life*

**203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706**

Administrator: **Olha Stasiuk**

Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.**

\$3 Один примірник / Single copy

\$45 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою
членської вкладки через відділ. Передплатникам
письмово нагадується про відновлення передплати.
Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member
annual dues, payable through the member's branch.

Subscribers are sent renewal letters.

Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

ВСЕ ПОЧИНАЄТЬСЯ З ЛЮБОВІ...

Любов і кохання, ніжність і увага роблять наше життя значимим і повноцінним. Улюблені очі, дотик рідних рук, взаєморозуміння з близькою людиною – незмінні та безцінні атрибути нашого життя. Тому цілком природним і зрозумілим є бажання кожного з нас святкувати День святого Валентина не тільки як День закоханих. У це свято прийнято висловлювати свої почуття любові та прихильності друзям, родичам і близьким людям. Адже ми повинні любити весь світ!

У різних країнах символом цього дня стали яскраво-червоні сердечка, купідони, пара голубів, троянди та фіалки. Нині свято Валентина – одне з найпопулярніших свят у світі. Воно об'єднує людей різного віку, національностей і країн. На це свято – незвичайне та романтичне – ми отримуємо ще одну можливість сказати один одному про свою прихильність і любов та здивувати приємними подарунками.

День святого Валентина відзначається у різних країнах по-різному. А деякі факти такого святкування виглядають цікавими, а то й дивними.

Так, у Канаді, якщо вірити розповідям, 14-го лютого жінка може освідчитися своєму коханому. Якщо ж він відмовиться, то може отримати штраф або й до в'язниці потрапити... У Великій Британії прийнято дарувати жінкам червоні троянди. Цікаво, що у відповідь можна отримати яблуко як символ кохання та краси. Та найвеселіше, що роблять британці в цей день – надсилають «валентинки» своїм домашнім тваринкам, а ще купують їм спеціальний корм у вигляді сердечок. Таке ставлення до наших менших друзів виглядає не тільки дивним, але й доволі милим. У японців чоловіки отримують більше подарунків, ніж жінки, а спеціальний шоколад «Гонмей» можна дарувати тільки коханому чоловіку. А ще у Японії проводять щорічний конкурс на найголосніше освідчення в коханні. Хлопці та дівчата виходять на спеціальну сцену і чимдуж викрикують вітальні слова коханій людині. У Франції, яку

не дарма називають «країною кохання», першими почали вітати один одного у віршованій формі. Тут прийнято дарувати на День Валентина дорожочі прикраси або біжутерію, а ще – шоколадні креми, білизну, йогурти рожевого кольору, солодоші-сердечка, романтичні подорожі на двох і навіть лотерейні квитки! Німці зрадили романтичним традиціям і вважають кохання душевною хворобою. Тому у них святий Валентин – найперше, покровитель психічно хворих, а 14-го лютого всі психіатричні лікарні німці прикрашають червоними стрічками. Мешканці Данії надсилають один одному засушені квіти (найчастіше – білого кольору), при цьому кожен отримує ту квітку, з якою асоціюється у коханого. А ще данці пишуть кумедні,

завичай анонімні, вірші "gaekkebreu". В Італії 14-го лютого вважають «солодким днем» і головним подарунком є саме солодоші. Популярними є «Васі Рєгуїна» – горіхи, вкриті шоколадом. Дарують їх виключно коханим, бо всередині такої цукерочки можна знайти маленьку записку зі словами про кохання. Цікаво, що є країни, які тріхи змістили День святого Валентина. Наприклад, в Іспанії День всіх закоханих святкують 1-го травня, а в Бразилії – 12-го червня.

Але де б ми не мешкали і скільки років не мали за плечима, завжди повинні жити в добрі та залишати любов у серцях близьких і дорогих нам людей! Можливо так, як про це пише Ліна Костенко:

Розкажу тобі думку таємну,
Дивний здогад мене облік:
Я залишуся в серці твоєму
На сьогодні, на завтра, навік.
І минатиме час, нанизавши
Сотні вражень, імен і країн,-
На сьогодні, на завтра, назавжди!-
Ти залишишся в серці моїм.
А чому? То чудна теорема,
на яку ти мене прирік.
То все разом, а ти – окремо.
І сьогодні, і завтра, й повік!

Лариса Тополя, редактор

The Christmas season began for my husband and myself with two very special guests to our home: Bishop Paul Chomnycky of the Ukrainian Catholic Church of the Eparchy of Stamford and Rev. Fr. Stepan Sus, director of the Center for Military Chaplaincy of the Ukrainian Catholic Archeparchy of Lviv, Ukraine. Fr. Sus and I have become friends since the UNWLA's funding of summer and Christmas camps organized by the chaplaincy. As it happens, the first of three 2016–2017 UNWLA-sponsored Christmas camps had just wrapped up on December 19. This group of children was from the occupied Donetsk territory. Past experience of the chaplaincy has convinced those involved in this endeavor that it is extremely important that these children witness "the other Ukraine." This year, 50 participants were transported to Lviv so they could share the beauty of Western Ukraine with these children and to demonstrate that the western regions truly care about them and to extend a Christian hand to them. We are receiving pictures from this camp as well as from two others which were held January 6 through January 13.

The day of his visit to our home, Father Sus received word that a young 22-year-old soldier at whose wedding he was to officiate in January had been killed in Eastern Ukraine by hostile fire. The news was devastating, and Fr. Sus will now be burying this young man. Nonetheless, the work of this remarkable priest continues and will not be deterred. It is important to note that Fr. Sus has also helped establish chaplaincy programs for children living in orphanages and other state-run institutions as well as for students at state-run colleges and universities. We are grateful to

Families from the Donetsk Region participating at a Lviv camp organized by the Lviv Chaplaincy and funded by the UNWLA.

L to R Bishop Paul Chomnycky, Marianna Zajac, Rev. Fr. Stepan Sus

Fr. Sus and Bishop Chomnycky for their dedication to the people of Ukraine who are suffering from the effects of the conflict and for Fr. Sus's partnership with the UNWLA.

This year, once again, the UNWLA, along with our representative in Ukraine, Dr. Mariya Furtak, and Oreslava Khomyk, president of the Ukrainian Women's League of Ukraine, gifted over 80 elderly women with financial donations and Christmas greetings. Dr. Furtak has shared a touching response from one recipient of this gesture, an elderly woman living in a small village who stated how grateful she was because she will now be able to purchase enough firewood to get her through the winter. She called the UNWLA initiative "God's grace!"

This past month the UNWLA bid farewell to one high-powered and very visible woman, a defender of Ukraine, and congratulated another. The farewell went to Samantha Power who has served as U.S. Ambassador to the United Nations since

August 1, 2013. In 2014, while speaking on the crisis in Ukraine, Ambassador Power declined to characterize Russian military actions when she was asked if they constituted aggression. Instead, she called for an independent international mediation mission to be quickly dispatched to Ukraine. However, events in Ukraine evolved and the situation escalated, prompting Amb. Power to state in April 2016 at a UN Security Council debate: "... I began my remarks today by encouraging us all not to lose sight of the root cause of this crisis—Russia's occupation of Crimea and Russia's ongoing arming, training, and fighting alongside separatists in eastern Ukraine. Just as the root cause of this crisis has not changed, nor has the solution. As has always been the case, the crisis manufactured by Russia can and must be ended by Russia—by stopping its arming, training, and fighting along separatists in eastern Ukraine—and by ending its illegal occupation of Crimea." Ambassador Power had become a staunch supporter of Ukraine's sovereignty and aspirations for true democracy as demonstrated by her many speeches at the UN Security Council. Her term ended January 20, 2017, and we will miss our "honorary Ukrainian" as she labeled herself. In our thank you letter to Amb. Power, we wished her success in her future endeavors.

A congratulatory letter went out to another defender of Ukraine, Chrystia Freeland, on her appointment on January 10, 2017, as the Minister of Foreign Affairs of Canada. Minister Freeland previously served as Canada's Minister of International Trade, signing the historic Canada-Ukraine Free Trade Agreement on July 11, 2016, in Kyiv. As you may recall, Minister Freeland was a guest speaker at the UNWLA Convention held in May, 2008, in Detroit, Michigan. At that time, she was living in New York City with her family and working for Reuters. During her convention presentation, Ms. Freeland spoke on "What it means to be Ukrainian in a Post-Independence Diaspora."

Chrystia Freeland, Minister of Foreign Affairs of Canada

She addressed helping Ukraine by giving aid to Ukrainian students because they are the representatives of the Ukrainian professional class, the future leaders of Ukraine. She also pointed out that knowledge about Ukraine and connection to Ukraine give diaspora Ukrainians a secure identity and roots, that the diaspora experience provides a sense of community, something that is very valuable in this transient world.

In closing, I reflect on Ms. Freeland's opinion and ask readers to reflect: Could there be a better path to achieving these things than by belonging to a rich and enduring organization such as the UNWLA? Besides providing a sense of community, our organization enables and encourages members to form friendships for life and provides a support system for good times and bad. We invite all UNWLA members and subscribers to *Our Life* to join us in Tampa, Florida, during Memorial Day Weekend 2017, for our XXXI Convention. Come and experience the UNWLA community and our sisterhood! Getting involved is good.

A Request from Editors.

We try to plan ahead for the coming months by looking at the calendar for ideas about seasonal themes. May is ideal for this purpose because it is during this month that we celebrate our mothers. Each of us has (or had) one and has a unique story to tell about her. So now you have plenty of time to think about a short (one or two paragraph) story on the following theme: *The Most Valuable Lesson My Mother Taught Me*. Please type your story in a Word document and submit via email to unwlaourlife@gmail.com. Put "MOM story" in the subject line and include a telephone number where you can be reached. We will print the most interesting/unique stories in the May issue. Deadline is April 5.

МОВА – ТО ЖИВА СХОВАНКА ЛЮДСЬКОГО ДУХУ

(до Міжнародного дня рідної мови)

Нації вмирають не від інфаркту.

Спочатку їм відбирає мову. Ми повинні бути свідомі того, що мовна проблема для нас актуальна і на початку XXI ст., і якщо ми не схаменемося, то матимемо дуже невтішну перспективу.

(Ліна Костенко)

Наше спілкування між собою зрозумілою нам мовою має для нас величезне значення. Мова та її діалекти стають не просто засобом комунікації, але й відкривають для нас широкі можливості. Людина так звекає до рідної мови, що мова стає невід'ємною частиною її особистості. Так створена людина, що рідною, зазвичай, стає найбільш близька до неї та до її душі мова.

З історичних відомостей знаємо, що колись ми всі говорили однією мовою, розуміли один одного і нам не був потрібен фахівець-перекладач. Згідно з Біблійними текстами (Буття, глава 11) поділ мов відбувся в Вавилоні. Не ставимо за мету заглибитися у причини цього явища. Але зауважимо, що за оцінками фахівців всесвітньої організації ЮНЕСКО нині на нашій планеті налічується близько 6 тисяч мов! Причому половина з них перебуває під прямою загрозою зникнення. Добре це чи погано – не можна сказати напевно, проте можна стверджувати, що окрема, самостійна мова – це своєрідний носій цілком певних традицій та культурної спадщини.

У 1999-му р. на 30-й сесії Генеральної конференції Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури було прийнято рішення заснувати Міжнародний день рідної мови. Датою щорічного свята вибрано 21 лютого. А підштовхнула до такого кроку сумна подія, що сталася у Бангладеш саме 21 лютого 1952 р., де загинули студенти, які відстоювали рідну мову. Зберегти зникаючі мови світу – означає захистити культурну спадщину. Це всесвітнє свято було засноване з метою сприяння культурному та мовному різноманіттю. Багатомовність дає можливість зберегти унікальний, відповідний кожній окремій мові, погляд на тисячолітню історію і культуру людства. А заходи, що стосуються збереження і поширення рідних мов, служать зміцненню солідарності і терпимості між різномовними народами, розширенню взаєморозуміння і діалогу, що є особливо цінним для нас і нашої власної, української культури і традицій.

У кожній державі існує кілька мов, одна з яких – державна. Втім, є країни з кількома державними мовами. Приклад тому – Швейцарія і Канада. Є ще безліч діалектів, що відносяться до тієї чи іншої місцевості. І всі вони мають право на існування, оскільки на них говорять люди.

У США спілкуються понад 300 мовами. Офіційною мовою освіти і діловодства є англійська мова (де-факто), але юридично узаконеної офіційної мови немає. У 1989-му році у США було створено Товариство української мови, серед головних цілей якого є проведення різних акцій для споріднених громадських і громадсько-політичних організацій в Україні.

Законодавство України визначає державною мовою українську. Мовами меншин є російська, румунська, молдавська, угорська, болгарська, польська, кримсько-татарська, єврейська, циганська, гагаузька мови.

Дослідники вважають, що українська мова є однією з найстаріших мов Європи. Але її обмежували, забороняли, відміняли протягом останніх сторіч велику кількість разів! І це робили офіційно – через циркуляри, укази, закони, анафеми тощо. Ось лише кілька фактів:

1720 р. – цар Петро I видав указ про заборону друкувати книги в Україні та про вилучення українських текстів з церковних книг;

1729 р. – наказ Петра II переписати з української мови на російську всі державні постанови та розпорядження;

1753 р. – Катерина II указом заборонила викладання українською мовою в Києво-Могилянській академії;

1775 р. – зруйнування Запоріжської Січі та закриття українських шкіл при полкових козацьких канцеляріях;

1847 р. – розгром Кирило-Мефодієвського товариства й посилення жорстокого переслідування української мови та культури; заборона найкращих творів Шевченка, Куліша;

1859 р. – міністерством віросповідань і наук Австро-Угорщини в Східній Галичині та

Буковині здійснено спробу замінити українську кириличну азбуку латинською;

1862 р. – закриття безплатних недільних українських шкіл для дорослих в підросійській Україні;

1864 р. – прийняття Статуту про початкову школу, за яким навчання повинно проводитися лише російською мовою;

1869 р. – запровадження польської мови в якості офіційної мови освіти і адміністрації Східної Галичини;

1876 р. – Емський указ Олександра про заборону друкування та ввезення з-за кордону будь-якої україномовної літератури, а також про заборону українських сценічних вистав і друкування українських текстів під нотами народних пісень;

1881 р. – заборона викладання у народних школах і виголошення церковних проповідей українською мовою;

1898 р. – заборона Олександром III вживання української мови в усіх офіційних установах і заборона хрещення українськими іменами;

1914 р. – заборона відзначати 100-літній ювілей Т. Шевченка; указ Миколи II про заборону української преси;

1914–1916 рр. – кампанії русифікації на Західній Україні; заборона українського слова, освіти, церкви;

1924 р. – закон Польської республіки про обмеження вживання української мови;

1925 р. – остаточне закриття Українського «таємного» університету у Львові;

1926 р. – лист Сталіна з дозволом вести боротьбу проти національного українського «ухилу»; початок переслідування діячів «українізації»;

1934 р. – розпорядження міністерства виховання Румунії про звільнення всіх українських вчителів, які вимагали повернення до школи української мови;

1947 р. – операція «Вісла»: примусова депортація українців з їх етнічних територій (Лемківщина, Надсяння, Підляшшя, Холмщина) та їх розселення «урозсип» між поляками у Західній Польщі;

1960–1980 рр. – масове закриття українських шкіл на території СРСР, Польщі та Румунії; арешти, винищення української інтелігенції;

1970 р. – наказ про захист наукових дисертацій тільки російською мовою;

1984 р. – початок в УРСР виплат підвищеної на 15 % заробітної плати вчителям ро

РІДНА МОВА

Мова кожного народу
Неповторна і — своя;
В ній гримлять громи в негоду,
В тиші — трелі солов'я.
На своїй природній мові
І потоки гомонять;
Зелен-клени у діброві
По-кленовому шумлять.
Солов'їну, барвінкову,
Колосисту — на віки —
Українську рідну мову
В дар мені дали батьки.
Берегти її, плекати
Буду всюди й повсякчас,—
Бо ж єдина — так, як мати,—
Мова в кожного із нас!

Любов Забашта.

сійської мови порівняно з учителями української;

1989 р. – постанова про законодавче закріплення російської мови як загальнодержавної;

2012 р. – указом президента В. Януковича ліквідовано престижний Міжнародний конкурс, започаткований відомим меценатом і українським патріотом Петром Яциком. Цей конкурс із звичайної культурної акції перетворився на справді народний рух, що утверджував безсмертя рідної мови, творчості, добра. Це був конкурс, який мав на меті утвердження державного статусу української мови, піднесення її престижу серед молоді, виховання поваги до культури й традицій українського народу.

Загалом, українська мова зазнала близько півтори сотні утисків. Її зживали з світу, її плюндрували, принижували, витісняли. Але народ її зберіг, бо мова – то його душа, її повітря і етнічний код. Мова – то наші морально-національні чесноти, наш хребет і надійний рубіж. Український народ тривалий час не мав офіційного права на власну мову. Але він не дав мові розчинитися серед інших. Українці, серед яких і ті, які емігрували, зберігли свій етнос, свої звичаї, свій національний характер.

То ж будьмо гідними мови Шевченка, Франка, Лесі Українки. Не забуваймо, чії ми нащадки, і робімо все, аби українська мова не зникла, а залишалася престижною і «живою».

Лариса Тополя, редактор

ЖАХЛИВА ТА ОБУРЛИВА НОВИНА З УКРАЇНИ

Завершився неймовірно важкий рік для України. Дякуємо Богові, що вдалося вистояти перед зовнішніми та внутрішніми ворогами, і просимо Божої помочі на рік новий.

Однак вже перші дні року нового несуть нам прикрі вісті. Засмутило й обурило повідомлення про те, що в селі Басівка поблизу Львова в ніч з 1-го на 2-ге січня було спалено Музей-криївку Української Повстанської Армії. Це був унікальний музей на історично знаменному місці.

На цьому місці, посеред лісу, 16-го серпня 1955-го р. відбувся бій між бійцями УПА, членами підпільної типографії та загonom МГБ. Керівник цієї групи підпільників Михай-

ло Гнатів ("Скорий") загинув у цьому бою, а поранених Степана Янкевича ("Крука") і Володимиру Кулик ("Андрійку") облавники захопили непритомними. Все ж Володимирі вдалося до того спалити всі документи.

Цю криївку знайшли в лісі у 1970-х рр. І вже не забували про неї, хоча солдатам наказали її розібрати. У 2014-му р. її відновили силами місцевих мешканців та влади. Сучасна криївка, що стала музеєм, була відбудована й облаштована за описом саме св. п. Володимири Кулик, якій пощастило вижити після всіх катувань і ув'язнення та втішатися здобуттям Україною Незалежності.

Навколо криївки проглядаються прослі лінії давньої оборони, бо ще в часи Першої світової та Польсько-української воєн у тих околицях точилися бої.

А вояки УПА в час національно-визвольних змагань створили тут підпільну типографію. В ній друкувалися інформаційно-патріотичні матеріали для підтримання українського духу у той час, коли владували на наших землях московсько-більшовицькі окупанти. Протримались тут підпільники до 1955-го року!

Відновлена криївка складалася з двох основних приміщень, між якими прокладено тунель завдовжки 30 метрів. Одна кімната була розрахована для повстанців, в іншій вели документацию жінки-друкарки. У наш час тут зберігалися каганці, пічка, друкарські машинки, різна зброя та побутові речі повстанців; а також відтворені дворівневі ліжка-нари. У тунелі була розміщена міні-каплиця, одним з експонатів якої був "Молитовник українського народу" підпільного видання 1947-го року.

Оцей музей наглядно показував, як жили й боролися в підпіллі українські повстанці, котрі все своє життя підпорядкували мрії про волю для України. Самовідданий, харизматичний опікун Музею-криївки Іван Попович натхненно проводив там численні екскурсії. Уся його постать – підтягнена, у формі УПА, із рушницею в руках і вогником в очах – мовби

відтворювала той героїчний час. Дух українських підпільників ніби сходяв із їхніх світлин, які шанобливо зберігалися в цьому підземному музеї посеред лісу.

А численні книги й документи, що там були представлені, підтверджували історичну правдивість подій визвольної боротьби українського народу. Це був чудовий, інформаційно й ідейно багатий підземний музей!

І ось тепер усе це знищено, його немає. Повідомляється, що згоріло все дотла, врятувати нічого не вдалося. На світлинах, зроблених на місці музею-криївки, бачимо провалля, встелене попелом.

Вражає, обурює, що на патріотичній Львівщині знаходяться такі темні ворожі сили, які не лише дихають ненавистю до історії українського визвольного руху, а й безкарно нищать символи Українського Духу.

Знаменно, що відбувся цей злочин безпосередньо після того, як Україна гідно відзначила день народження Степана Бандери. Адже урочистості відбувалися не лише у Львові біля пам'ятника Славному Провідникові, але й по всій Україні, з особливо чисельною урочистою ходою в Києві.

І в той самий час по нашій землі ще топчуться виродки, що досі так люто ненавидять Степана Бандеру? Не можуть витримати, що Україна щораз урочистіше відзначає його день народження!?

Невже це може бути безкарним?! Хочеться сподіватися, що державні правоохоронні органи зроблять справу своєї честі розслідувати цей злочин, покарати ворожу нечисть і подбати, щоб подібні явища були неможливими на нашій землі.

P.S. А поки що пропоную деякі світлини, зроблені в час відвідання Музею-криївки членками Львівської Ліги Українських Жінок.

Лідія Купчик,
голова Львівського міського осередку
Всеукраїнської Ліги Українських Жінок.

Леся Українка

ЯК ДИТИНОЮ, БУВАЛО

Як дитиною, бувало,
Упаду, собі на лихо,
То хоч в серце біль доходив,
Я собі вставала тихо.

«Що, болить?» — мене питали
Але я не признавалась —
Я була малою горда,—
Щоб не плакати, я сміялась.

А тепер, коли для мене
Жартом злим кінчиться драма
І от-от зірватись має
Гостра, злобна епіграма,—

Безпощадній зброї сміху
Я боюся піддаватись,
І, забувши давню гордість,
Плачу я, щоб не сміятись.

CREATING ART THROUGH WAR

by Olena Jennings

*Mariana Sadovska in **The Night Is Just Beginning**. Photo by Pavlo Terekhov.*

In the fall of 2016, Mariana Sadovska and Yara artists traveled to Volnovakha, a village near Donetsk in the Donbas region in Ukraine, a region currently affected by the ongoing Ukrainian-Russian conflict. For Mariana, the project prompting this visit started in Mariupol, a city south of Donetsk, when she was invited to perform to show her solidarity with the Ukrainian people's struggle during the war. It was in Mariupol that she fell beneath the spell of authentic Ukrainian folk culture, which was surprising in a region that is often labeled as "Russified." She knew she had return to the region to record folk songs and to bring them to people in other regions in Ukraine and in other parts of the world. This is the spark that ignited the project *The Night Is Just Beginning*, which was performed in conjunction with Yara Arts Group artists at the Ukrainian Museum in New York City on December 16 and 17.

As often occurs with artistic endeavors, this project came together through intuition and mysterious connections. To begin with, *The Night is Just Beginning* features the poems of Serhiy Zhadan and Lyuba Yakimchuk. Though Serhiy and Lyuba weren't necessarily thinking of the texts of the folk songs when writing their poetry, the poems seem connected to the folk songs by images and rhythm. Both the poets are from Eastern Ukraine so it could be that these commonalities are inherent. An additional connection is the venue in which the performance took place. Forty years ago, the UNWLA had the foresight to establish The Ukrainian Museum in New York City. Today "CIM," the current exhibit at the museum, and events such as *The Night is Just Beginning* prove that the museum continues to be at the forefront of Ukrainian culture in America.

There are even more connections and intuitive decisions involved in the way *The Night Is Just Beginning* evolved. Not only did Mariana Sadavoska and members of Yara Arts Group experience the songs, but they also participated in the reenactment of traditional ceremonies, mostly preserved and maintained by village women. One of these is the baking of the *korovai*, a sweet wedding bread, a tradition that reflects a belief that the fate of the young couple is kneaded into the bread. Coins are placed at the bottom of the baking pan to represent wealth, and crosses of dough are formed to represent spirituality. Mariana

herself played the role of the bride in one of the reenactments. Songs were sung to her as she was dressed in embroidered fabrics, and the traditional bridal *vinok* (a wreath of flowers made of paper and preserved in wax) was placed on her head.

Poet Serhiy Zhadan spoke about the current situation in Donbas, noting that “people are talking about crossfire, deaths, blood, tragedy, tears, about things that aren’t nice and are very fear-inducing. . . . I wanted to remind you about another Donbas . . . remember that our fellow countrymen live there, our brothers and sisters who hold the same passports as we do . . . we need to support the people that had to leave their homes, the villages and cities where they were born . . . just like us, they are citizens of Ukraine.”

The show performed at the Ukrainian Museum was a perfect balance of Mariana’s songs, Julian Kytasty’s masterful and delicate bandura playing, and vivid backdrop projections by Waldemart Klyuzko. The performance seemed to evoke emotion in every audience member, albeit for different reasons. Some were remembering the idyllic image of a Ukraine they had grown up with, some were remembering their homes, and some were thinking about those struggling because of the war.

Mariana composed the song “Fear.” The immediacy of fear was emphasized by Waldemart Klyuzko’s projections, which surrounded the audience, climbing up onto the ceiling like tree branches but also giving the impression that they could be traditional Ukrainian embroidery. During Mariana’s rendition of Serhiy’s poem “Take What Is Most Important,” Julian’s frenetic bandura playing evoked turmoil, highlighting his ability to bridge the traditional and the contemporary through music. Mariana’s image and movements were projected on the screens, which were placed on the stage like windows to one of the homes that Mariana and Yara Arts Group visited. The color choices represented emotions, and Mariana’s image was saturated in blue, a reflection of the sadness of the refugee state, of refugees taking only what can be carried in their arms. Later projections, in red, could be easily interpreted as bloodshed.

Lyuba Yakimchuk’s poems were also emphasized by Waldemart’s projections and Mariana’s clipped words. Lyuba’s poems focus on the deconstruction of language. She twists the march (марш) that is associated with soldiers into the scar (шрам) it leaves. In her well-known poem “Decomposition” she uses language to represent the occupation of her native city Luhansk. It is no longer Luhansk, but just Hansk. While Mariana dissects them with her voice, these words are literally torn apart in the projections that occupy the performance space.

The powerful show ended with tears shed over the precious freedom and space to create art and sympathy for those engaged in the struggle, as Serhiy mentioned, people just like us. For the audience, the overarching impression was that Mariana not only sought to create art in the place it originated, but also to share art with audiences in distant places.

As a child I sometimes fell,
Hard enough for it to hurt;
Though my heart with pain would swell,
Yet I rose without a word

They asked me: “Did you hurt yourself?”
“I’m all right I would reply –
My pride would then asset itself:
I laughed in order not to cry

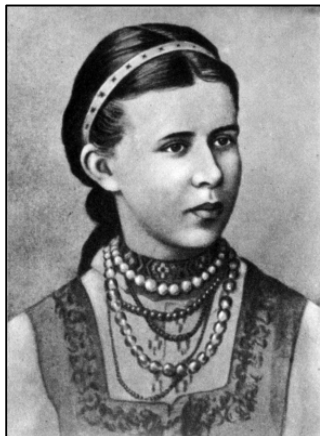
But now the drama soon will end;
For me, a bitter cup to sip,
And a clever epigram
Is on the brink of tongue and lip.

But laughter can be merciless:
I fear the blade of open chaff.
And surrendering my pride,
I cry in order not to laugh.

- *Lesya Ukrainka, February 1897*
Translation by Gladys Evans

«Я ЙДУ ШЛЯХОМ, ПІСНІ СВОЇ СПІВАЮ...»

Цікаві факти про Лесю Українку

Леся Українка
в українському вбранні.

Поезія Лесі Українки актуальна й нині, а тому підтвердження – її вірш зі збірки «На крилах пісень». Складається враження, що він написаний у теперішній час:

Скрізь плач, і стогін, і ридання,
Несмілі поклики, слабкі,
На долю марні нарікання
І чола, схилені в журбі.
Над давнім лихом України
Жалкуєм-тужим в кожний час,
З плачем ждемо тії години,
Коли спадуть кайдани з нас.
Ті сльози розстроюють рани,
Загоїтись їм не дадуть.
Заржавіють від сліз кайдани,
Самі ж ніколи не спадуть!
Нащо даремнії скорботи?
Назад нема нам воріття!
Берімось краще до роботи,
Змагаймось за нове життя!

Кажуть, що справжній поет не повинен бути щасливим. Цей вислів можна віднести і до долі Лесі Українки. Здається, вона народилася для щастя, адже Бог дав їй стільки талантів! Але її життєвий шлях виявився важким, тернистим, переповненим фізичного болю та душевних мук.

Ось деякі цікаві факти про Лесю Українку.

У дитинстві Леся була надзвичайно кмітливою. Дівчина навчилася читати ще в чотири роки, шестилітньою майстерно вишивала, а у дев'ять років почала писати вірші. Про

25-го лютого 1871-го року народилася Леся Українка (справжнє ім'я Лариса Петрівна Косач-Квітка) – геніальна українська письменниця, поетеса, перекладач, культурний діяч, яку називають дочкою Прометей за її художнє слово, сповнене волелюбності й оптимізму, за силу духу і романтичність її непересічної особистості.

Це про неї І. Франко сказав: «Від часу Шевченкового «Поховайте та вставайте, кайдани порвіте» Україна не чула такого сильного, гарячого та поетичного слова, як з уст сеї слабкої хворої дівчини».

рівень її розвитку свідчить підручник «Стародавня історія східних народів», який у 19 років вона написала для своїх сестер.

Леся Українка вільно розмовляла українською, російською, польською, болгарською, німецькою, французькою та італійською мовами, добре знала латинь, перекладала з давньогрецької, німецької, англійської, французької, італійської та польської мов, хоч і не вчилася в школі. Її навчали мати (Олена Пчілка) і приватні вчителі.

Усі, хто цікавиться життям Лесі Українки, знають, що це не справжнє її ім'я. Але мало хто знає, що у родині поетеси називали по-різному: Лариса, Леся, Зєя, Мишолосія. Якщо перші два імені виглядають зрозумілими, то два інші – ні. Справа в тому, що Зєя – це сорт кукурудзи і доньку називала так мати, порівнюючи її зі стебеліною кукурудзи, бо дитина була тонка і тендітна. Мишолосія – це ім'я, складене з двох імен: Михайло і Леся. Михайло був братом Лесі і їх в сім'ї називали спільним іменем «Мишелосія» через нерозлучність.

Леся Українка з братом Михайлом

У дев'ять років Леся Українка вже писала вірші, а у тринадцять почала друкуватися. Два її перші вірші («Конвалія» і «Сафо») були опубліковані у Львові в журналі «Зоря» у 1884-му р. Тоді також вперше з'явилося ім'я Леся Українка. Такий псевдонім Лариса Косач запозичила в дядька – Михайла Драгоманова. Він підписувався як «Українець». А оскільки Леся дуже любила свого дядька і захоплювалася ним, то вирішила бути схожою на нього.

Останню поезію Леся написала, коли їй виповнилося 40 років. А всього з-під її пера вийшло 270 віршів (окрім поем і віршованих драматичних творів).

Леся любила музику і мала великі музичні здібності – у 5 років вона навчилася грати на роялі. Цікавий факт про рояль Лесі Українки. В Україні є три справжні раритетні роялі і один з них належав Лесі Українці. Цей рояль знаходиться у Колодяжному музеї. Леся не змогла розвинути музичні здібності через хворобу кісток, яка її зкувала в 9 років. Але мала дуже гарний слух і голос. Близько 220 народних пісень записано з її голосу.

У червні 1906-го р. Лесю Українку обрано до правління київської «Просвіти», де вона опікувалася роботою бібліотеки. На таку її діяльність в листопаді 1906-го р. звернули увагу царські жандарми, які згодом арештували Лесю, а пізніше закрили саму «Просвіту».

Леся Українка ввела в нашу мову такі слова як «напровесні» та «промінь». І якщо перше слово у той час звучало як мовно-літературна «новинка», то друге нагадувало новий науковий термін! Нині нам ці слова здаються цілком звичними і в повсякденному мовленні ми віддаємо перевагу слову «промінь» перед його історичним попередником «луч». А Олена Пчілка, мати Лесі, дала життя слову «мистецтво». З її легкої руки в нашій мові прижилися також слова «переможець» і «палкий».

Практично з народження Лесю Українку переслідували важкі хвороби. У стані крайнього виснаження від поганої хвороби нирок Леся згасла на 43-му році життя у містечку Сурамі в Грузії. А приїхала вона в Сурамі разом зі своїм нареченом Климентом Квіткою у вересні 1902-го р. Кльоня, як вона його лагідно називала, страждав від сухот, а вона – від туберкульозу кісток. Навіть сьогодні ці хвороби вважаються важкими, а тоді були невиліковними. То ж пара знала ціну життю, коханню і часу.

Цікавими є й інші факти з любовного життя Лесі Українки. Деякі дослідники першим коханням майбутньої великої поетеси

називають Максима Славінського, разом з яким вона робила переклад творів Гейне. У майбутньому Славінський стане одним з керівників Центральної Ради, послом Української Народної Республіки в Празі. Леся Українка присвятила Славінському такі шедеври любовної лірики, як «Горить моє серце», «Стояла я і слухала весну», «Хотіла б я піснею стати».

Першим справжнім коханням Лесі Українки називають її друга – революціонера Сергія Мержинського. Мержинський називав письменницю «Леся-Ларочка» і сприймав їхні стосунки як дружні, а то й ділові. Він, кому був присвячений знаменитий лист «Твої листи завжди пахнуть зів'ялими трояндами», не відповідав Лесі взаємністю. Коли вона освідчилася, Мержинський холодно відповів «Ні». Кохання до цього чоловіка стає Лесиною любов'ю до його думок та ідей. Справжню суть і глибину своїх почуттів вона показала, написавши біля ліжка вмираючого Сергія Мержинського поему «Одержима». Але, навіть відходячи у «інший світ», Мержинський, замість очікуваних слів любові, прохав Лесю попіклуватися про іншу жінку, яку він насправді кохав.

Ще два маловідомі факти, що стосуються Лесі Українки: на її честь названо астероїд «2616 Леся», який відкрили 28-го серпня 1970-го р., а одне з найстаріших дерев у м. Луцьк назване «Лесиним ясином» і вважають, що саме під ним поетеса написала свого першого вірша.

У 2004-му р. в Україні встановлена «Премія імені Лесі Українки за літературно-мистецькі твори для дітей та юнацтва», яка присуджується щороку за твори, що сприяють вихованню підростаючого покоління у дусі національної гідності, духовної єдності українського суспільства та які здобули широке громадське визнання.

Співачкою досвітніх огнів увійшла Леся Українка в історію української літератури, огні, що прорізають «темряву ночі», що дарують людям волю і щастя. Її творчість не втратила актуальності і тепер – Леся Українка служить для нас прикладом активного громадського життя та ставлення до людей.

Підготовлено за матеріалами з інтернету.

***Our Life* in Anno Domini 2007 and a Few Other “7” Years**

Rolling into a new year prompts some introspection about where we were and what we were doing this time last year, this time ten years ago, and even further back. Thus, as the deadline for the February 2017 issue of *Our Life* approached, I took a look at issues from previous decades to see what was happening in the magazine and in the world UNWLA members inhabit and interact with. The journey uncovered several items of interest that made me laugh, made me think, and made me reminisce about people and places from a long gone past. In the process, I discovered things that made me sad, things that gave me hope, and things that underscored the permanency and continuity of our Ukrainian heritage as well as our diaspora culture and customs.

The February 1957 issue of *Our Life* had only 3 pages of English-language materials. Page 16 had an article about Ukrainian heroines, women traditionally remembered and honored during the month of February. Among those mentioned were Olha Basarab (who died in a Polish prison in 1924) and Olena Teliha (who was killed by the Gestapo in 1942). The unnamed author also paid tribute to the 500 Ukrainian women slaughtered in the Soviet concentration camp in Kingir, Kazakhstan. The theme was reprised on page 18 of the issue in a column called “UNWLA Highlights,” which included an item about Regional Councils calling for a Conference of Presidents of UNWLA branches, specifically to encourage recruitment of 500 new members to honor the memory of the women who perished in Kingir.

There were four pages of English-language materials in the 1967 February issue of *Our Life*, including an article titled “Our Designers,” which highlighted the work of several Ukrainian American women actively engaged in the fashion industry designing everything from elegant evening wear to bikinis. On page 18 of the same issue I found a short but touching letter from Daniel Yenko, a U.S. Marine serving in Vietnam, who had written to thank members of UNWLA Branch 42 of Philadelphia for sending him a Christmas card with wishes for his safe return home. The letter made me stop and think of the young men I had grown up with who had also served in Vietnam, including my cousin and several good friends.

I couldn't find the February 1987 of *Our Life* in my basement archives, but the February 1997 issue was full of interesting material, including a long and fascinating article entitled “Napoleon and Ukraine” (pp. 14-17), written by Dr. Thomas Prymak who was at the time Resident Fellow at the Center for Russian and Eastern European Studies at the University of Toronto. Dr. Prymak also wrote a wonderful article on Roxolana, the Ukrainian wife of Turkey's Sultan Suleiman the Magnificent, which was published in some other issue of the magazine. Page 18 of the February 1997 issue also featured an article entitled “Phytochemicals and Other Hidden Treasures in Food,” written by Olha Shevchuk O'Quinn, a certified nutritionist with a private practice in Manhattan. Page 20 featured an article titled “State of the Branch” and described the activities of UNWLA Branch 16 of Erie, Pennsylvania.

The February issue of *Our Life* published in 2007 brings us full circle with the monthly featured “From the Desk of the President” penned by then President now Honorary President Iryna Kurowyckyj:

History teaches us about many women whose actions in a time of crisis or danger or uncertainty earned for them the name “heroine.” Some, like America's Molly Pitcher (who took over her husband's position firing a canon after he was wounded in battle), earned this title through military exploits. Other, like Rosa Parks, earned it through civil disobedience. Some heroines, like Nadia Svitlychna or the Philippines Corazon Aquino, became symbols of a cause. Others, like Joan of Arc or Olena Teliha became martyrs to a cause. And some, like Heidimarie Stefanyshyn-Piper or Amelia Earhart become heroines because they dare to challenge stereotypes while facing the risks and challenges of soaring into the sky. During the month of February, Ukrainians around the world honor Ukrainian heroines. Many of those honored gave their lives for our nation, but others are quiet heroines whose deeds are seldom recognized and it is these unsung heroines that I would like to mention today: Ukrainian mothers who raised their children in the Ukrainian culture, passing down through the decades and even the centuries traditions, language, religious beliefs, and cultural treasures from generation to generation, both within the borders of Ukraine and in the Ukrainian diaspora.

We hope this month's *Our Life* and those to come continue the trend our predecessors started so many decades ago. - tsc

Ділимося

ВІСТКАМИ ТА ДУМКАМИ...

Маріянна Заяць, голова

Різдвяний сезон почався для мене і для мого чоловіка візитом до нашого дому двох особливих гостей – владики Павла Хомницького, єпископа Стемфордського Української Греко-Католицької Церкви, і о. Степана Суса, директора Центру військового капеланства Львівської Архиепархії УГКЦ. Ми з о. Степаном стали друзями, відколи СУА почав фінансування літніх і різдвяних таборів, проведених капеланами. Власне, перший з трьох підтриманих СУА різдвяних таборів 2016 – 2017 рр. закінчився 19-го грудня. У ньому взяла участь група дітей з окупованої Донеччини. З власного досвіду капелани розуміли, що надзвичайно важливо, аби ці діти ознайомилися з «іншою Україною». Тому цього разу 50 учасників табору прибули до Львова побачити краю Західної України і переконатися, що західні області насправді дбають про них і простягають до них християнську руку допомоги. Ми ще очікуємо на фото з цього та з двох інших таборів, які відбувалися упродовж 6 – 13 січня.

У день свого візиту у нас вдома о. Степан отримав повідомлення, що молодий 22-річний солдат, якому він мав уділити таїнство подружжя, загинув від ворожої кулі на Сході України. Новина нас приголомшила. І тепер о. Степан хоронитиме цього молодого хлопця. Робота цієї чудової людини продовжується, і навіть такі втрати його не зупинять. Важливо зазначити, що о. Сус також долучився до заснування програм капеланської праці з дітьми з дитячих будинків та інших державних установ, а також зі студентами державних коледжів і університетів. Ми вдячні о. Степанові і владиці Павлу Хомницькому за їх відданість народові України, що страждає від наслідків конфлікту, і зокрема отцю за партнерство з СУА.

У цьому році знову Союз українок, в особах представниці СУА в Україні д-ра Марії Фуртак і голови Союзу Українок України Ореслави Хомик, обдарував понад 80 літніх жінок фінансовими жертвами і різдвяними привітаннями. Доктор Фуртак поділилася зворушливою відповіддю літньої жінки з невеликого села, яка теж отримала цей жест нашої підтримки.

Вона висловила велику вдячність, бо тепер зможе купити достатньо дров, щоб перезимувати в теплі. Цю ініціативу СУА вона назвала «Божою ласкою»!

Минулого місяця СУА попрощався з надзвичайно сильною та відомою жінкою, захисницею інтересів України Самантою Пауер, яка склала свої повноваження посла США при Організації Об'єднаних Націй, на посаді якого перебувала з 1-го серпня 2013-го р. Також ми привітали її наступницю. У 2014-му році, коментуючи кризу в Україні, посол Пауер відмовилася характеризувати російські військові дії, коли її запитали, чи вони є агресією. Натомість, вона закликала провести незалежну міжнародну посередницьку місію, яку було швидко сформовано та відправлено в Україну.

Проте з розвитком подій в Україні ситуація загострилася, а тому посол Пауер у квітні 2016-го року на засіданні Ради Безпеки ООН заявила: «...Я починаю свій виступ із заклику, щоб ми не випустили з уваги основної причини цієї кризи – російську окупацією Криму і постійне постачання зброї, тренування військових кадрів та боротьбу на стороні сепаратистів на Сході України. Як не змінилася головна причина цієї кризи, так і не отримано рішення з цього приводу. Але криза, спричинена Росією, може і повинна бути закінчена Росією через припинення постачання нею зброї, підготовки кадрів і ведення війни на боці сепаратистів на Сході України, і шляхом припинення незаконної окупації Криму». Посол Пауер стала переконаним прихильником суверенітету України і її прагнень до справжньої демократії, про що свідчать її численні виступи в Раді Безпеки ООН. Її термін перебування на посаді закінчився 20-го січня 2017-го р., і ми будемо сумувати за нашою «почесною україночкою», як вона сама себе назвала. У нашому подячному листі до посла Пауер ми побажали їй успіхів в майбутніх починаннях.

Вітальний лист відправився і до іншої захисниці України – Христі Фріланд – з нагоди її призначення 10-го січня 2017-го р. на посаду міністра закордонних справ Канади. Міністр Фріланд раніше обіймала посаду міністра Канади з міжнародної торгівлі, а 11-го липня 2016-го року в Києві вона підписала історичну угоду між Канадою та Україною про вільну торгівлю. Як ви можете пам'ятати, міністр Фріланд була гостею на Конвенції СУА у травні 2008-го р. в Детройті, штат Мічиган. У той час вона жила зі своєю сім'єю в Нью Йорку і працювала у виданні Reuters. Під час Конвенції п. Фріланд виступила з промовою «Що означає

бути українцем в діяспорі після незалежності». Вона звернулася до теми допомоги Україні наданням підтримки українським студентам, тому що саме вони є представниками українського професійного класу, майбутніми лідерами суспільства. П. Фріланд також зазначила, що знання про Україну і зв'язок з нею дають діяспорним українцям надійну ідентичність і коріння, і що досвід діяспори забезпечує почуття спільноти, що є великою цінністю в цьому минулому світі.

На закінчення хочу поміркувати над думкою п. Фріланд і попросити читачів замислитися: чи може бути кращий шлях до до-

сягнення таких цілей, ніж належність до багатої і міцної організації, як СУА? Крім забезпечення відчуття спільноти, наша організація дає своїм членкам нагоду і заохочення сформувати дружні стосунки на все життя, а також пропонує підтримку в добрі і погані часи. Ми закликаємо всіх членів СУА і передплатників *Нашого життя* приєднатися до нас в м. Тампа, штат Флорида, під час вихідних *Дня пам'яті* 2017-го року, на час нашої XXXI конвенції. Приїжджайте, діліться своїм досвідом зі спільнотою СУА і нашою сестринською громадою! Беріть участь в конвенції, будьте причетними до нас!

Our Life Cover Artist

Chrystya Olenska was born in Rottenburg, Germany, 1941 and died in Glen Spey, N.Y., 1979. The younger sister of Arcadia Olenska-Petryshyn, Chrystyna immigrated with her parents to New York in 1949. She graduated from New York University in 1965 and began working as a painter, jeweler, sculptor, art critic, and publicist. Ms. Olensky established a career in jewelry and fashion in the mid-1960s, exploring the possibilities of papier-mâché. Her work has been exhibited at New York's Museum of Modern Art, the Museum of Contemporary Crafts, Expo '67, and other venues. Her art has been featured in *Life*, *Look*, *Vogue*, *Harper's Bazaar*, and other magazines. Several of her works are in the permanent collection represented at the John F. Kennedy Center in Washington, D.C., and at Pepsico World Headquarters in Purchase, N.Y. Ms. Olenska served as art critic for Metromedia-TV News in New York and as reporter on ethnic and international affairs for WPIX-TV News.

Наша обкладинка

Христя Оленська, Нью Йорк. Народилася в Ротенбурзі (Німеччина) 1941-го р.; померла у Глен Спей, Н.Й., 1979-го р. Молодша сестра Аркадії Оленської-Петришин. Імігрувала з батьками до США (Нью Йорк) в 1949-му р. Випускниця Нью Йоркського університету (1965). Художниця, ювелір, скульптор, мистецтвознавець і публіцист. Здобула визнання як художник-ювелір та дизайнер моди в середині 1960-х рр., зокрема, досліджуючи можливості таких нетрадиційних матеріалів, як пап'є-маше. Виставлялася в Музеї модерного мистецтва (МоМА) в Нью Йорку, в Музеї сучасного ремесла, Експозиції '67 та багатьох інших мистецьких центрах. Репродукції її робіт друкувалися в «Life», «Look», «Vogue», «Harper's Bazaar» та інших провідних часописах. Твори знаходяться в постійних колекціях Центру Джона Кеннеді у Вашингтоні та в штаб-квартирі компанії Пепсіко в м. Перчес, Н.Й. Працювала як мистецький критик для новин телебачення Метромедіа в Нью Йорку та як репортер з етнічних і міжнародних питань для телеканалу WPIX-TV News.

ATTENTION AUTHORS

Please send your submissions, questions, and suggestions in Ukrainian or in English to the email address printed on the front inside cover of *Our Life*:

unwlaourlife@gmail.com

XXXI UNWLA CONVENTION PROGRAM

May 26–29, 2017

FRIDAY, MAY 26, 2017

- 10:00 Registration
12:00-3:00 UNWLA National Board Meeting
3:30-5:30 Art/Museum: Chryzanta Hentisz
Press/*Our Life*: Lydia Slysh/Lesya Topolia/
Tamara Stadnychenko
Education: Slava Goy Strom
Archives: Olha Drozdowyz
Social Media: Yulia Zimmerman

Questions and Answers

- 6:00-7:15 Light Dinner (registered attendees only)
7:30-10:00 Member Appreciation Reception

SATURDAY, MAY 27, 2017

- 7:30 Breakfast
8:00 Registration
8:30 Preparation for opening ceremony
(in embroidered attire)
9:30 Opening ceremonies – Oksana Piaseckyj,
Convention Program Chair
10:00–1:00 PLENARY SESSION
1. Welcome address: Lidia Bilous, Convention
Committee Chair
2. Opening of the XXXI Convention: Marianna
Zajac, UNWLA President
3. Report of Credentials Committee, verification of
quorum
4. Approval of Convention Program and Rules of
Procedure
5. Introduction of Honored Guests
6. Election of Convention Officers
7. Appointment of Committee to approve minutes
of XXX Convention, White Plains, New York
8. Address: Marianna Zajac, President
9. Financial Report: Oksana Antonyuk, Treasurer
10. Auditing Committee Report: Oksana Farion
11. UNWLA National Board Reports: questions &
approval
12. Approval of revised UNWLA By-laws:
Iryna Kurowyckyj, Committee Chair

1:00 Luncheon

3:00–5:30 PLENARY SESSION

13. Report of Credentials Committee
14. Approval of Minutes of XXX Convention, White
Plains, New York
15. Conferring of UNWLA Honorary Membership
16. Nominating Committee Report:
Ksenia Rakowsky
17. Election of National Board Officers and Audit-
ing Committee

6:30 Cocktails

7:30 Banquet: Honorary Member Awards;
UNWLA supporters

SUNDAY, MAY 28, 2017

- 7:30 Breakfast
7:30 Registration
8:00 Divine Liturgies
9:30–12:30 PLENARY SESSION
1. Report of Credentials Committee
2. Update on IRS rulings on NGO's: UNWLA
Parliamentarian Oksana Xenos
3. Finance – Vera Kushnir, Financial Secretary
4. Social Welfare – Lidia Bilous, Committee Chair
Humanitarian efforts update since 2014;
Dr. O. Romanchuk- Prostir Nadii (via Skype)
5. Cultural Affairs: Sophia Hewryk, VP/Chair 50th
Anniversary Kovaliv Program; update on
Women's Studies Lectureship at UCU; Shake-
spere Awards
6. Scholarship Program: 50th Anniversary of the
Program, Anna Krawczuk, Committee Chair
**11:30 Meeting/Election of Liaisons for
Branches–at-Large**, Orysia Zynycz and Olya
Czerkas

**11:30 Meeting of Members at Large with
Chairwoman:** Olya Novak

12:30 Luncheon – Membership Awards/Recog-
nition

2:30–6:30 PLENARY SESSION

7. Panel Discussion (Guest Speaker) “Leadership
& Motivational skills whether it be in your role
in business, in volunteering, in life!” Orga-
nized/Moderated by Membership VP Chrystia
Boyko and Public Relations VP Roksolana Mis-
ilo

4:30 – 6:00 OPEN DISCUSSION:

This is YOUR organization!!

7:30 Dinner in honor of the 50th Anniversary of the
UNWLA Scholarship Program

MONDAY, MAY 29, 2017

8:30 Breakfast

10:00 – 1:00 PLENARY SESSION

1. Report of Credentials Committee
2. Adoption of Resolutions of XXXI Convention
3. Address of the newly elected UNWLA President
4. Miscellaneous questions and suggestions
5. Adjournment of the XXXI UNWLA Convention
(Lunch will be served during plenary session)

**Schedule is subject to change

ЖИТТЯ ДУХОВНОГО ОСНОВА

Родинне свято з циклу «Ой роде наш красний, роде наш прекрасний»

*Господи, я залишаюся перед воротами Неба
й увійду туди, коли побачу, що входить
останній з моїх духовних синів.*

о.Піо

Село стоїть у всій своїй одвічній красі. А над селом – дзвони, що не дзвонять, а виспівують. І чує земля цю християнську радість, і радіє разом з людьми. Це село йде до церкви. Яка це добра і світла година! Отак – рід біля роду, як з давніх, давніх часів, усе тут на місці.

Ми – християни, один у нас Бог. І однією нероздільною любов'ю славимо Його, бо Він благословляє нас на взаємну християнську любов і милосердя. Тому саме у Рік Божого Милосердя члени Стоянівського осередку Союзу Українок зорганізували свято в продовження циклу родинних свят «Ой роде наш красний, роде наш прекрасний», коли ми вшановуємо наших односельчан, які своїм талантом, своєю працею та високою духовністю примножують славу села Стоянова – своєї маленької батьківщини – не тільки в Україні, але і по всьому світу.

По-різному стеляться долі людини. Є різні дороги у майбутнє. А цьогорічне свято «Життя духовного основа» було присвячене людям, які народилися в нашому селі і посвятили себе для Божої слави й добра України, які прийшли на Землю, щоб сіяти в людські душі зерна Божої мудрості, бо в житті людини найважливішою є її духовність. Цього дня дзвони нашого храму звучали по-особливому. Адже з далеких і близьких міст до рідного села поспішали отці, для яких наша церква стала початком священничого покликання. У спільній молитві у храмі всечасні отці та усі присутні згадували священників, що служили на парафії та є вихідцями з нашого села, а також занесли молитви за тих отців, хто відійшов у вічність. Після спільної молитви відбулася урочиста хода до Будинку «Просвіти». Зустріч із отцями розпочалася словами Святого Августина: «Немає нічого труднішого та небезпечнішого у цьому житті, як бути єпископом, священником чи дияконом. Але немає нічого благословеннішого Богом, якщо людина в цьому чині – правдивий воїн під Христовим прапором».

Разом із церковним хором, Марійською дружиною та союзнянками гості та учас-

ники свята співом прославляли Господа у молитві "Отче наш".

Жителі нашого села здавна відзначались високою духовністю. У далекому 1820-му р. була збудована дерев'яна церква великомучениці Параскеви, а пізніше – в 1895-му р. – церква святого пророка Іллі. За всі ці роки дванадцять священників служили в наших церквах. Щиро радіємо з того, що о. Іван Чобич, хоч і вже поважного віку, але пам'ятає роки служіння в нашій церкві, коли влада втручалася в церковні справи, і потрібно було проявляти мужність і відвагу, щоб зберегти автентичність нашого храму. Прийшов час – і сталося так, як пророкував о. Іван – «Все повернеться на свої місце». Відрадно, що не забувають час перебування у нашому селі їмості отців Миколая Тишкуна та Григорія Мельника, які завжди підтримували своїх чоловіків у час служіння на нашій парафії і були не просто добрими дружинами, але й тією міцною основою, яка допомагала отцям у їх нелегкій духовній праці.

Скільки б тобі років не було,
Ти завжди, завжди моя дитина,
Проросло посіяне зерно,
Ми з тобою – рід наш і родина.
Скільки б не було в житті скарбів,
Найдорожчий скарб – то ти, мій сину,
Бо Сам Бог тебе благословив
На дорогу трудно та щасливу.

Сини о. Юрія Процюка, який служив у нашій церкві, – митрофорний протоієрей доктор теології о. Ростислав та митрофорний протоієрей о. Анатолій – за станом здоров'я не змогли прибути на зустріч, але їх духовну підтримку ми відчуваємо завжди – отці цікавляться життям парафії, а в наших духовних поїздках ми спільно молимося з ними у нашій старій церкві св. Параскеви у Шевченківському гаю м. Львова.

Це велика благодать, коли в родині дитина вибирає стежку в життя за прикладом свого батька. А ще більша благодать, коли родини об'єднуються у служінні Богу. Таким прикладом для нас є родина о. Миколая Тишкуна. В цій родині – шість отців.

На святі були присутні: о. Богдан Тишкун, адміністратор церкви св. Миколая смт. Великий Любінь Городоцького р-ну; о. Олег Тишкун, адміністратор церкви Преображення

ГНІХ, м. Яворів, та сотрудник церкви св. Юра, м. Яворів; о. Богдан Савчук, адміністратор церкви свмч. Дмитрія, м. Львів – Збоїща; о. Тарас Савчук, адміністратор церкви св. Софії, м. Львів; митр. прот. о. Мирослав Соболта (Кафедральний Собор Пресвятої Тройці, м. Дрогобич), викладач духовної семінарії. На жаль, священничі обов'язки не дозволили бути присутніми на святі о. Яремі Савчуку, сотруднику парафії Всіх Святих Українського Народу, м. Львів.

У своїх розповідях всечесні отці згадували про роки перебування у Стоянові та висловлювали щиро радість від спілкування з тими жителями села Стоянова, кого пам'ятали ще з юних літ. О. Богдан Савчук подарував для нашого осередку цінну духовну літературу, яку сам готує до друку, а особливо цінною є видана українською мовою книга-путівник по Люрду, автором якої теж є о. Богдан. А о. Олег Тишкун презентував книгу про Яворівщину, адже храм Св. Юрія у Яворові, у якому служить о. Олег, збудований за проектом відомого архітектора Василя Нагірного, як і наш храм Св. пророка Іллі у Стоянові.

Щиро радіємо, що високу духовність передають наші односельчани своїм дітям. От і у нашій стоянівській громаді є родина, яка виплекала трьох священників. Це – декан Белзького деканату о. Олексій Яворський, адміністратор церкви Воскресіння Христового, який за неодноразову службу капеланом в АТО нагороджений Капеланським Хрестом відданості та жертвності і Грамотою Генштабу Збройних сил України; о. Тарас Вілюра, адміністратор загальноосвітньої I – III ст. греко-католицької школи Святого Василя Великого у м. Івано-Франківськ та о. Анатолій Заремба (Луцький Святотроїцький Кафедральний собор та церква пророка Іллі, с. Копачів). Отці Олексій, Тарас та Анатолій є вихованцями нашого пароха – о. Олексія. Тож дуже зворушливо звучали спогоди про їх дорогу до вибору священничого стану.

Отримавши у спадок неоціненні скарби – нетлінне Боже Слово, – розходяться наші односельчани по всьому світу. Доктор теології о. Петро Станько та отець-диякон Ярослав Садовий, перебуваючи у Німеччині, передали свої вітання через Інтернет, а з допомогою сучасних технологій – мультимедійного проектора – їх звернення почули всі учасники свята. А слова з пісні, яку виконали отці – «Як в чужині дивлюся на небо, деє далеко летять журавлі: може бути, якраз вони сядуть у моєму далекім селі» – щиро зворушили усіх присутніх. Бо

справді, де б не була людина, згадка про рідний край завжди зігріває душу. «Нашого цвіту – по всьому світу», – говорить народна мудрість.

Висока духовність, твердість переконань, стійкість та незламність – ось що було притаманне о. Симеону Гнатишину, який був одним із перших священників-вихідців із Стоянова. У часи жорстоких переслідувань церкви (середина минулого століття) він віддав своє життя за Христову віру, так і не зрікшись своїх переконань. Духовне служіння народу продовжує його нащадок – о. Ігор Войтович, капелан 15-го окремого гірськопіхотного батальйону в м. Ужгороді. За неодноразову службу капеланом в АТО о. Ігор удостоєний Патріаршої нагороди – ордену Архистратига Михаїла. Зараз о. Ігор знаходиться на реабілітації після поранення, яке отримав, виконуючи капеланські обов'язки у зоні АТО, і тому не зміг прибути до нас на зустріч.

По-різному кожна людина використовує талант, даний їй від Бога. Для одних це – священниче покликання, а о. Роман Островський поєднує служіння Господу та викладання в Київській Трьохсвятительській духовній семінарії УГКЦ та є префектом з навчальної частини і ліцензіатом біблійного богослов'я. Священничі та викладцькі справи не дозволили о. Роману бути присутнім на нашій зустрічі, та в час своїх відвідин рідного дому о. Роман завжди знаходить час, щоб виголосити Слово Боже у нашому храмі під час Святої Літургії. Слова о. Романа завжди глибоко западають у серця односельчан.

Робити діла милосердя – це особлива риса багатьох наших односельчан. Василь Володимирович Писарчук обрав справою свого життя опіку над дітьми-сиротами та працює заступником директора у родинному домі «Покрова» при монастирі отців селезіян у Львові. Виховання хлопців-сиріт займає у Василя Володимировича більшу частину його часу, а саме тоді, коли проходила наша зустріч, пан Василь був зайнятий виконанням обов'язків директора закладу. Про цю роботу, про родинний дім «Покрова» всі присутні дізналися із сюжету телеканалу ZIK та відео про будні і свята його мешканців, які теж демонструвалися із допомогою мультимедійного проектора.

Відчувши у собі покликання до священничого стану, ще двоє наших односельчан стали студентами духовних семінарій. Це Олексій Лупій – студент Івано-Франківської духовної семінарії імені святого Йосафата, а також Назарій Зузак – студент Вищої духовної семінарії святого Йосифа Львівської архієпископії.

Учасники свята.

Олексій Лупій у своєму слові розповів про навчання та всі добрі справи, до яких залучаються студенти. Це і капеланська робота, і проведення літніх таборів, і Хресна дорога та багато інших справ, які є однаково важливими для студентів. Назарій Зузак теж є дуже активним та старанним студентом у семінарії, про що свідчили численні фото тих подій, що відбувалися у семінарії та в яких брав участь Назар. Шкода тільки, що в час проведення зустрічі він не зміг бути з нами, бо саме перебував у Римі.

З великою приємністю запросили ми до слова о. Луку, який зараз служить у нашій старій церкві Великомучениці Параскеви, що знаходиться у Музеї народної архітектури і побуту «Шевченківський гай». Союзняки та члени Марійської дружини постійно відвідують церкву у своїх духовних поїздках та завжди раді зустрічі та спілкуванню із отцями. Отець сердечно радів зустрічі із жителями Стоянова, тому що постійно дивувався – що то за село таке, що з усіх церков, які є у Шевченківському гаю, лише до церкви Параскеви щоразу приїжджають парафіяни зі Стоянова та запрошував до частіших відвідин нашого старенького храму.

У рік, коли Господь благословив Україну на державність, у наше село прийшов о. Олексій Лупій, щоб світлом свого серця просвітити наші душі, щоб вказати нам дорогу до Бога. Завдяки його наполегливій кропіткій праці проведено великі реставраційні та оздоблювальні роботи всередині та зовні храму. Згадуючи ці довгі роки служіння у нашій парафії, о. Олексій висловив палке бажання, щоб Господь Бог і на подальші роки нашого життя дозволив, аби з нашої парафії виходили добрі священники, добрі лікарі, бізнесмени. Але щоб усі вони були жертвни в молитві, щоб вони усі

знали, що на всяку добру справу потрібно Боже благословення.

Упродовж зустрічі усім гостям нашого свята дарували чудові пісні церковний хор під керівництвом М. М. Нищого, члени Стоянівського осередку Союзу Українок та Марійська дружина під керівництвом Х. Б. Кошицької, колективи Будинку «Просвіта» (директор В. Я. Батюк) – народний сімейний ансамбль Вілюрів, дівочий і чоловічий колективи. З особливою теплотою зустріли всі присутні чоловічий колектив із с. Сабанівка, які чудовими піснями вітали о. Мирослава Соболту, адже дитячі роки о. Мирослава проходили у с. Сабанівка.

Щиро дякуємо усім небайдужим, що долучилися до підготовки та проведення цього свята. Сердечно дякуємо за підтримку та допомогу у проведенні зустрічі нашому пароху о. Олексію, який брав активну участь у підготовці свята. Особливо хочемо подякувати о. Петру Станьку, який допоміг нам матеріально та видрукував пам'ятні буклети, в яких зібрана інформація про священників-вихідців із с. Стоянів, символічні пам'ятки-візитки із цитатами із Святого Письма та оголошення про свято. Дякуємо благодійникам, які допомогли матеріально, дякуємо наймолодшим учасникам свята – членам Марійської дружини, які готували для наших гостей сувеніри – писанки із бісеру, що стали символічним подарунком нашим гостям у пам'ять про наш храм як початок шляху духовного воскресіння.

Сердечно дякуємо всечесним отцям, які, попри велику зайнятість, змогли завітати до нас. Щиро надіємось, що все те велике добро, засіяне Вами в людських серцях, міццю Святого Духа Господнього, буде зростати і буде видавати добрі плоди у майбутньому житті, тому що посіяне воно на правді, справедливості, з великою любов'ю і пошануванням гідності кожної віруючої людини. Хай свята Божа мудрість завжди буде з Вами, нехай супроводжує Вас сила Духа Святого у голошенні Євангелія.

А на завершення зустрічі всі присутні виконали духовний гімн України «Боже великий, єдиний». Щиро надіємось, що ця зустріч із циклу «Ой роде наш красний, роде наш прекрасний» залишила добрий спогад у серцях усіх присутніх. А продовження зустрічей, як обіцяли союзняки, обов'язково буде...

О. В. Дармохвал,
голова Стоянівського осередку
Союзу Українок.

Цей день в історії...

ДЕНЬ ГЕРОЇВ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

З рук смерті люди дістають безсмертя.

Леся Українка.

11-го лютого 2015-го року Указом Президента України «Про вшанування подвигу учасників Революції гідності та увічнення пам'яті Героїв Небесної Сотні» в Україні встановлено особливий пам'ятний день – «День Героїв Небесної Сотні», який відзначається тепер щорічно 20-го лютого. Це зроблено на підтримку ініціатив громадськості та з метою увічнення великої людської, громадянської і національної відваги та самовідданості, сили духу та стійкості громадян. Герої Небесної Сотні змінили хід історії української держави. Вони віддали своє життя під час Революції гідності (листопад 2013 р. – лютий 2014 р.) за ідеали демократії, відстоюючи права і свободи людини та європейське майбутнє України.

Людина мисляча та розумна завжди сподівається на краще, і таке бажання природне. Надія, разом з вірою та любов'ю, супроводжує нас усюди. Але що готовий зробити кожен з нас для того, щоб надія не була марною? Чи зможемо втілити у життя сподівання – не тільки свої, але і свого народу?.. Герої Небесної Сотні змогли. І той день 20-го лютого 2014-го року став переломною датою реального втілення надії всього українського народу – надії на покращення життя, на інтеграцію в європейський простір. Відчуваючи глибокі і тривалі приниження та відвертий гніт з боку пострадянської корупційної, кримінально-кагебістсько-олігархічної химери, багатонаціональний український народ пробудився. І з думкою про майбутнє він віч-на-віч, без зброї, з «голими руками» встав перед диктатором-тираном, за покликом душі почав відстоювати своє право на назалежне майбутнє.

Сотні синів і дочок загинуло у ті дні в Україні. Але чи можна умертвити надію? Ні, надія залишається з нами, а право на її існування зборонили для нас ті, які віддали найдорожче, що мали – своє життя заради життя свого ближнього. Таких людей називають Героями. Такі люди не вмирають, а їх життя продовжується на Небі...

«Герої не вмирають!» – з таким гаслом і з сльозами на очах Україна провела в останню путь своїх синів і дочок. Для них «Україна», «незалежність», «гідність», «справедливість» були не тільки словами, але і сенсом їх життя.

Люди різних національностей, вір і конфесій пліч-о-пліч стояли на Майдані до останнього подиху. Їх об'єднувала українська земля і бажання жити у вільній країні. За вимогу мати право вибору вони поплавилися життям. Бо були безсилі перед кулями снайперів та жорстокістю нелюдів зі зброєю. Тоді до сотень, що представляли різні регіони України, на Майдані приєдналася особлива сотня – Небесна...

Запалимо свічку Пам'яті на спомин про тих, хто загинув, відстоюючи українську свободу. Згадаємо про Героїв Небесної сотні, вчитуючись у рядки *Іванни Дячук*:

Не плачте, мамо, я іще живий,
Хоча й лежу із кулею у грудях.
А наді мною, юним, молодим,
Схилилися в скорботі люди...
Я не помру, ніколи не помру,
Мені в віках залишене безсмертя,
Хоча і вас тепер не обійму,
Та я живу у всенароднім серці.

Тамара Кучер, Нью Йорк

ДЕНЬ ЛЮБОВІ або ЧОРНА КАВА

В пам'ять моєї від серця приятельки Славці Т.

День св. Валентина в Америці прийнято відзначати як день закоханих - тих, які мріють про кохання, і тих, які згадують давно минулі любовні часи.

На той час минуло шість місяців, як я переступила поріг країни свободи та добробуту – вільної землі Вашингтона. Тоді я отримала перші знання про цей День і його звичаї. Моя сердешна товаришка ще зі шкільної лавки Славця, яка вже рік, як поселилася тут, і трохи краще ознайомилася з життям «тубільців», запросила мене до ресторану на вечерю. Сказала мені, що там маємо зустріти її «симпатію» та його знайомого, який приїхав на гостини, щоб разом відсвяткувати популярний тут День закоханих.

Здавалось, що все гаразд – вона має «симпатію». Але навіщо тут я і «його знайомий»? Я в тій компанії як «пяте колесо до воза». Але коли вже так просить, то піду. Може, доля змилюється наді мною, бо я ще тут досить недавно і не маю жодних «цікавих» знайомств. Тим більше, що Славця аргументовано переконувала мене:

- Чи ти хочеш в такий день сидіти в хаті з мамою і татом? Йдеш з нами – і дискусії кінець!

Крім того, зі слів Славці цей знайомий, хоча я його не знаю, виглядає досить приємним і не дурнем. Закінчив у Австрії «державні науки», мріє в майбутньому стати адвокатом. Тепер, як сам розповідає, тимчасово «урядує мітлою в будинку суду Філадельфії». Не люблю таких «замовних» зустрічей, але нехай вже так буде.

Заходимо в маленький ресторан. Столики та підстінні будки майже всі заповнені, але наші джентльмени нас чекають і запрошують до столу.

Знайомлюся з паном Миколою і розумію, що він приємний на вигляд, говіркий..., а тому не так вже й зле, як гадала.

Вечеря проходить в гарному настрої, все досить смачне. А може так здається після таборової «дієти»? Але все дуже смакує.

Аж тут почулися звуки мрійливого танго «*Besame tucho...*» і мій новий знайомий *Don Juan* просить мене до танцю. Оскільки танцювати я дуже люблю, то радо встаю і ми «пливемо» по танцмайданчику. Танцює Микола

майстерно і з відчуттям, та ще й легкий на ногах. Одна моя мрія! Та враз відчуваю, що в нього не тільки легкі ноги – його довгі аристократичні пальці починають витанцьовувати по моїй спині... Це вже не так добре, та відразу знаходжу виправдання – та довга карафка червоного винця додала йому енергії та сміливості.

Танго закінчилося, ми сідаємо і продовжуємо спілкуватися. Розмова проходить досить цікаво та весело.

Принесли каву. Я вже починаю шкодувати, що такий гарний вечір добігає кінця. Беру до кави цукор, розмішую його ложечкою. Мій новий знайомий просить у мене ложечку, бо йому забули подати. Подаю, купштую свою каву і бачу, що вона ще не достатньо солодка, а тому прошу повернути мені ложечку.

Із «сальоновими» манерами пан Микола, з посмішкою на знак згоди, махає головою, виймає ложечку зі своєї кави, добре облизує її з усіх боків і... тицькає її просто в мое горнятко.

Я мала мати досить дурну міну і по хвилині, перепросивши товариство, вийшла до лазнички.

У час моєї короткої відсутності пан Микола просив мою адресу, та моя сердешна подруга Славця, прочитавши відразу на моєму обличчі, швидко йому відповіла:

- Ой, як шкода. На жаль, не можу здійснити вашого бажання, бо вона за два дні виїжджає на постійно до Чикаго, де на неї чекають рідня та нова праця.

Прошло багато років, а з ними й днів св. Валентина – чудових і гарних...

Любомира Гайовська Бойко

Ukrainian National Women's League of America, Inc. Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

ДО НАС ПИШУТЬ...

Лист з України

Лариса Кобелянська.

...Високоповажна пані Анно, шановні Пані – членкині Союзу Українок Америки!

Цим листом я хочу привітати Вас з 50-річним ювілеєм Стипендійної Акції СУА і висловити Вам щирю вдячність за багаторічну допомогу українським дітям і молоді, яку ви надавали і надаєте.

Ви розділили з нашими дітьми не лише гроші, але і Вашу віру у їх патріотизм і служіння Державі, надію на них, як на майбутніх спеціалістів і фахівців, сподівання на процвітання України і її гідне місце у світі.

Стипендії, які отримували діти, звичайно, були для них бажаними й очікуваними. Та важливішим був урок благодійності і милосердя, який отримували вони від Вас. І я впевнена, що цей урок вони пам'ятатимуть усе життя.

Кіровоградська область (переважно місто Світловодськ і відповідний район) є однією з найдепресивніших областей України і люди там живуть чи не найбідніше. Я це добре знаю, бо майже 50 років там прожили мої батьки. Вони там вчителювали, на початку 90-х були активними діячами патріотичних рухів (тато очолював міську Раду української інтелігенції). І навіть у дуже поважному віці вони продовжували займатись просвітою та благодійністю. Співпрацюючи з Союзом Українок Америки, моя мама з іншими активними жінками організували постійну допомогу дітям з найменш забезпечених сімей, які виявили особливі здібності до навчання і потребували такої підтримки. Батьків вже немає... Але продовжується життя і продовжується їх і Ваша справа. У нашій родині ця традиція благодійності вже перейшла до наступних поколінь. Мій син фінансово допомагає школярам і студентам брати участь у міжнародних олімпіадах і змаганнях з дисципліни «Правознавство»: школярам – переможцям Всеукраїнської олімпіади – він встановив стипендії і вже кілька років поспіль спонсорує участь студентів-правників у міжнародних олімпіадах. Це допомогло багатьом з них вступити до університетів і вивчати правознавство.

Дякуючи Вам за Вашу благословенну благодійну справу я згадую і дякую багатьом людям в Україні, що перейняли Вашу традицію благодійності і допомагають молоді у цей скрутний час. Хочу вірити, що це стане природним для кожної української родини, де б вона не проживала. Бо ми маємо допомагати один одному, аби дати шанс нашій молоді перетворити нашу країну на сучасну, процвітаючу, демократичну і розвинену. І це також Ваша заслуга, бо саме від Вас ми вчилися благодійності і саме Ви подавали нам цей приклад і урок служіння суспільству.

Сотні дітей, яким ви надавали допомогу, за ці роки стали гарними фахівцями, створили сім'ї, віддано працюють та захищають нашу країну. Я впевнена, що урок доброти і жертвовності від Союзу Українок Америки, який був у їхньому житті, вплинув на їх особисте та громадянське дорослішання.

Хочу ще і ще раз привітати Вас і щиро подякувати Вам від дітей та їх батьків за Вашу відданість і вболівання за майбутнє України.

З повагою, Лариса Кобелянська.

Вдячні спонсори

...Дуже дякуємо за Вашу роботу і бажаємо всього найкращого в 2017-му році!

*Д-р Марта Войтович і Лорі Гапер,
Медісон, Вісконсін.*

До Комісії стипендій СУА:

Дуже дякую, що Стипендійна Акція СУА призначила мені опікуватися Катериною. Надсилаю Вам листа від здібної студентки, якою вона мені прислала зі щирою подякою.

*Із побажаннями успіхів у 2017-му році у приєднанні багато спонсорів, із пошаною,
Володимира Васічко,
Членка 86-го Відділу СУА.*

Вдячні стипендіяти

...Я проживаю з мамою у місті Суми. На жаль, батьки розлучені... У вільний час з задоволенням читаю історичні книжки. Я дуже люблю свою країну і прагну, щоб вона розквітала! Також хочу, щоб в нашій країні настав мир!

Євген

...Гідне подиву Ваше шляхетне старання щодо розбудови та допомоги молодому поколінню України. За це низький Вам Уклін. Також вдячна Усім, хто долучається до цієї доброї справи... Наукове стоматологічне студентське товариство, яке я очолюю, намагається також, окрім науки, робити добрі справи. Спільним зусиллям нашого товариства відвідали гереатричний пансіонат (Будинок Літніх людей). У цьому будинку проживає 320 стареньких бабусь і дідусів, які не мають власних родин. Як би Ви тільки бачили, як вони тішилися отриманими від нас подарунками! А наші почуття від усвідомлення, що ми зробили добру справу, були незабутні... Я вдячна Союзу Українок Америки та моїй опікуниці д-р. Орисі Трешневській за підтримку та любов до людей України.

Анна К.

Звернення до всіх спонсорів та жертводавців:

Просимо ласкаво присилати Ваші датки на покриття стипендій або пожертви на Стипендійну Акцію СУА на адресу: UNWLA Scholarship Program, PO Box 24, Matawan, NJ, 07747-0024.

ДО НЕВ'ЯНУЧОГО ВІНКА та В ПАМ'ЯТЬ бл. п. МАРІЇ ПОЛЯНСЬКОЇ

7-го грудня 2016 р.

В пам'ять довголітньої референтки стипендій при Головній Управі СУА, бл. п. Марії Полянської складаємо пожертву в сумі 250.00 дол. до Меморіального фонду її імені.

Така відданість українській справі рідко зустрічається і ми віддаємо їй низький поклін.

Висловлюємо щирі співчуття членам Комісії стипендій СУА.

Залишаємося з пошаною до Вас,

*Наталка Мицик, референтка стипендій
85-го відділу СУА, Чикаго, Ілліной.*

ПОЖЕРТВИ за ГРУДЕНЬ 2016 р.

2,970.00 дол. – Ігор Шеремета;
2,000.00 дол. – Іванна Сергєєва (90);
1,220.00 дол. – Люба Більовщук (98);
1,000.00 дол. – Larissa A. Dolinsky (86), Gary J. & Irene Wolfe (47), Dr. Marta Voytovich (ML) and Laurie Gauper;
800.00 дол. – 85-й відділ СУА (85);
680.00 дол. – Богдан і Лідія Крамарчук;
660.00 дол. – Мирон Б. Кравчук (98);
620.00 дол. – 113-й відділ СУА (113);
550.00 дол. – Nickolas I & Germaine Milanytch

Family Trust Foundation, Богдан С. Полянський (98);
498.00 дол. – Zenon Derzko;
по 400.00 дол. – Зенон і Христина Іванонко, Robert J. Kent, George Shevchuk (98), 83-й відділ СУА (83);
по 330.00 дол. – Christine Bonacorsa (86), Walter & Tamara Denysenko (ML), Уляна Дячук (вільна членка), д-р Татіяна М. Доберчак (83), Оксана Драган, Ігор і Ксеня Гапій (86), Yara Litosch (56), Bohdan & Carol Milan, Daria H. Rusyn (12),

Irene Sherba (90), Ilona Sochynsky (113), Ukrainian National Home Foundation, Passaic, NJ, UNWLA Branch 53 (53), 76-й відділ СУА (76), 115-й відділ СУА (115);

242.00 дол. – Walter I and Mary Kononenko;

по 220.00 дол. – Marta H Mulyk Baxer, Dr. Marta Biskup, DDS (ML), Thomas & Tatiana Ferraro (98), Ihor P. & Beata Howansky, Зорянна М. Ключас (98), Марта Левицька (113), Areta Podhorodecki, MD, Марія Томоруг (86), Анна Тучанські, 30-й відділ СУА (30), 75-й відділ СУА (75), 106-й відділ СУА (106), 132-й відділ СУА (132);

по 200.00 дол. – Христина Данилюк, 118-й відділ СУА (118);

150.00 дол. – Thomas & Odarka Stockert (98);

по 110.00 дол. – Anne M. Evans, Tatiana Ferraro (98), Alexandra Hamersky, Nadia Jaworiw (98), Alex & Irene Khowajlo (62), Daria Nowakiwska Lissy, PhD (54), Larissa N Pundy-Bozio, OD, Christina Trojan-Masnyk, 21-й відділ СУА (21), 64-й відділ СУА (64);

100.00 дол. – Irene A. Saikevych;

21.00 дол. – Рената Бігун (28);

20.00 дол. – Ольга Коваль (24).

Спасибі за Вашу благодійність!

Анна Кравчук, почесна голова СУА, член Комісії стипендій СУА,

М. Оряся Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА.

Запрошуємо загостити до нас, попередньо домовившись за телефоном/факс 732-441-9530. Будь ласка, залишіть повідомлення або пишіть на email: nazustrich@verizon.net

До усіх спонсорів та жертводавців:

Повідомляємо, що з нагоди 50-ліття Стипендійної Акції СУА в 2017-му році пригтовляється до друку 7-ма з ряду звітня брошура Стипендійної Акції СУА за роки 2008-2016.

Якщо Ви ще досі не прислали нам своєї знімки до поміщення у цій книжечці, то просимо ласкаво вислати якнайскоріше на адресу: UNWLA Scholarship Program

PO Box 24, Matawan, NJ 07747-0024 або через е-пошту: nazustrich@verizon.net

WAR VICTIMS' FUND ❖ ДОПОМОГА ЖЕРТВАМ ВІЙНИ ГІДНОСТІ

\$1,000 Oleh I. Tretiak.

In memory of **Vera Zubalska** for Adopt a family in Ukraine through Detroit Regional Council.

\$150 Ray & Mary Stecko.

\$100 Yara Zubalska.

\$50 Luba Szajenko, Jerry & Stefania Szawronsky, George & Oksana Tarnawsky, Askold & Marta Tatarsky, Olga Wojtyshyn & Lou & Sue Dangelo, Janet Zuyus, Vera Andrushkiw, Roman & Tamara Petraszczuk.

\$30 Lubomyr & Lydia Jachnycky, Bernie & Luba LePage, Dr. Bohdan & Sophia Sawka, Josef & Anja Sirko, Nestor & Lidia Tatarsky.

\$25 Jarema Cisaruk, Walter Czubytyj, Bohdan & Lydia Haidukewych, Maria Mykolenko, Marta Nakoneczna, Helen Palmer.

\$20 Maria Blonsky, Bohdan and Danka Fedorak, Grace Jurkiewicz, Irene Kinal, Maria Woloszczuk, Sophia & Orest Woloszczuk.

\$10 Borys Musztuk, John & Helen Rubacha.

Collected by Detroit Regional Council:
\$300 for Adopt-a-family.

Benjamin & Lida Pakula.

\$240 for Adopt-a-grandparent.

Benjamin & Lida Pakula.

\$150 UNWLA Branch #45 Detroit.

\$100 Andrij & Irena Petrina.

\$705 Collected by Branch 95 in memory of **Robert Cade**.

\$500 In memory of **Katherine Bacwyn**
Cerninara Architect.

\$500 Branch 118 of Houston, TX.

500 дол. Ліда і Богдан Крамарчуки.

200 дол. В пам'ять свого Тата, **св. п. Стефана Леуша**, котрий борюся за волю України в Дивізії Галичина. Ірина Леуш Бігун.

100 дол. Замість квітів на могилу **бл. п. Христі Голубець**. Богдан Марків.

100 дол. В пам'ять покійного **Михайла Голія**.
Дзвінка Чорна-Голія.

\$100 Donated from the Branch 30 raffle.

\$100 In memory of **Katherine Bacwyn**.
Kathleen Honan.

\$100 In memory of **Katherine Bacwyn**.
Vera Bacwyn-Holowinsky.

\$80 In memory of **Christina Holubec**
The staff at the Cranford Public Library.

\$100 Zwenyslawa Lebedovych, Martha Wiegand.

\$3 William Burban.

Thecla Kurylo

Thecla Kurylo, of Poughkeepsie, N.Y., passed into eternal rest on Tuesday, January 10, 2017. She was 75. Thecla was the daughter of Danylo and Anna Baryluk. Born in Ontario, Canada, she moved to Hastings, N.Y., as a child, graduating from Hastings High

School in 1960 and eventually meeting her husband of 55 years, Alex Kurylo, whom she married on August 5, 1961, at St. Michael's Ukrainian Catholic Church in Yonkers, N.Y.

Thecla was a devoted parishioner of Holy Trinity Ukrainian Catholic Church in Kerhonkson, N.Y. She served as the church's treasurer and volunteered for many activities, such as making varenyky and crafts to sell at church bazaars. She was also one of the original members of UNWLA Branch 95, which celebrated its 25th anniversary last year. She was a very active member who served as one of the branch officers. Over the years, she participated in many ethnic and cultural events representing our branch and our Ukrainian heritage. She also participated in many Branch 95 events, such as the Medieval Feast we organized to raise money for the victims of Chornobyl, hosting the UNWLA National Convention in 2005, and supporting the

many different humanitarian Branch 95 projects that help various entities in Ukraine. Thecla also helped with many Branch 95 fundraising events, such as seasonal dinners, Penny Socials, and Spa & Women's Workshop weekends, and helped to create lovely craft items for local craft fairs. Thecla was a skilled seamstress, who made beautiful outfits and toys for her own children as well as decorative items for her home; she was adept at all forms of needlework, especially traditional Ukrainian cross-stitch as well as other embroidery, crocheting, and knitting. She was especially admired and complimented for her beautiful handcrafted Christmas angels.

Thecla worked at a local credit union for many years. Starting out as a teller, she was promoted to loan officer, and finally retired as branch manager. She was also a volunteer for the local chapter of the American Heart Association.

Thecla Kurylo is survived by her beloved husband Alex, by her four wonderful children: Michael, his wife Kim, and sons Daniel and David of Michigan; Mary Ann Mesuda, her husband Don, and their children, Stacie of Colorado and Joseph and Vincent of Hopewell Junction; Natalie and her husband Tim O'Donnell of Tennessee; and Nicholas with his wife Deborah and daughter Sacha of Fish-kill. Thecla also leaves behind her twin sister Frances Melnychuk of Yonkers, N.Y., and their other sister, Pauline Kucharczyk, of Palm Coast, Florida, together with several nieces and nephews.

Our Thecla was a lovely and talented woman who shared her life and her gifts with her family, her church and community, and with her UNWLA and Branch sisters. We have been blessed to know her and we will miss her immeasurably. May she rest in God's love.

Пресовий фонд НАШЕ ЖИТТЯ Press Fund
 OZZOZZOZZOZZOZZOZZO OUR LIFE OZZOZZOZZOZZOZZOZZO

- 750 дол.** У пам'ять **бл. п. Христі Навроцької**. Марта Торієллі.
- 50 дол.** Замість квітів на могилу **бл.п. Ірени Шумило**. Окружна Управа Детройт
- 20 дол.** Замість квітів на могилу **бл п Ірени Шумило**. Л. Колодчин
- \$25** In memory of **Mrs. Ewhenia Szpyrka**, mother of our long time member Mrs. Yaroslawa Stefanyshyn.
 UNWLA Branch 56 in North Port, FL.

- \$200** Natalia Fedynska-Slysh
- \$100** Janina Pylpaczak
- \$50** Daria Zachariasevych, Olha Pospolita, Inia Tunstal, Wolodymyra Slywotzkuj
- \$25** Natalia Gawdiak, Annetta Hewko, Bohdanna Chudio
- \$20** Roma Gudziak
- \$10** Betsy Decyk, Zenovia Czornij-Golia, Maria Bakalec

СВЯТО ЗАСВІЧЕННЯ ЯЛИНКИ В ОКРУЗІ НЬО ЙОРК

18 грудня 2016-го року в Українському Народному Домі, що на 2-й Авеню в Нью Йорку, відбулось традиційне Свято Засвічення Різдвяної Ялинки. Щороку членки Союзу Українок Америки Округу Нью Йорк організують і присвячують це свято певній українській події або людям. Так, одне з перших Засвічень Різдвяної Ялинки було присвячене жінкам-політв'язням, а минулорічне – 90-річчю СУА. Цього року ми присвятили захід нашим союзницям, які плідно та активно працюють в організації та примножують її добрі справи.

Відкриваючи свято, голова Округу Нью Йорк п. Галина Романишин тепло привітала присутніх союзниць і гостей, а саме: Президента Федеральної Кредитової Кооперативи «Самопоміч» в Нью Йорку Богдана Курчака та його дружину, священника о. Іллю, голову Головної Управи Об'єднання Українців Америки «Самопоміч» Нью Йорку Олега Лопатинського та його дружину, голову Нью Йоркського відділу «Самопоміч» Наталію Думу, Почесну Голову СУА Ірину Куровицьку, Почесну Союзницю і Почесну Голову Округу Нью Йорк Надію Савчук, представника Світової Федерації Жіночих Організацій Надію Шмигель. Також Галина Романишин подякувала відділам Округу і персонально їх головам за роботу упродовж року, а це 21-й відділ (голова Наталія Тихович), 30-й (голова Надія Літепло), 64-й (голова Лідія Слиз), 83-й (голова Люба Шатанська), 113-й (голова Ілона Сочінські), 125-й (голова Марія Андрійович).

Союзниця 125-го відділу СУА Алла Куцевич, Олена Немелівська та Людмила Грабовська (імпрезова референтка Округу) організували присутнім Новорічну казку – майстерно виконували різдвяні пісні і розігрували інсценівки. Упродовж усього свята у залі звучали новорічні наспіви та колядки. Не обійшлося свято без Різдвяного Вертепу, головними діючими особами якого були щедрий і уважний Святий Миколай (роль Св. Миколая виконав А. Турчин), добрий і справедливий Ангел, хитрий і спокусливий чорт.

Св. Миколай бажав присутнім щастя в Новому році та зачитував листи-прохання, які отримав напередодні свята. А просили сою-

зянки у Миколая різного – серйозного та жартивливого, великого та дрібного. Деякі дорослі мріяли про повернення віри в чудо, а чемні, слухняні та незаміжні дівчата просили адреси й телефони достойних хлопців. Але всі долучилися до бажання, що його висловала у своєму листі до Миколая п. Галина Романишин – зупинити війну в Україні та вернути їй славу, могутність, добробут і спокій.

Присутні з вдячністю заспівали Св. Миколаю пісню «Хто ступає на поріг? Миколай!» та біля ялинки водили з ним веселий новорічний танок під мелодію «У лісі, ой у темному».

У середині свята Союзниця і гості разом з о. Іллею зачитали молитву вдячності та були запрошені до святкової вечері, яку отець поблагословив. Також о. Ілля побажав усім жити в мирі та бути здоровими. На столах з'явилися традиційні для Різдва кутя, борщ з вушками, голубці та вареники.

Свято продовжила Марічка Симчук – майбутня молода союзниця 21-го відділу, яка чутливо і майстерно виконала кілька фортепіанних творів.

Із святковими побажаннями союзницям Округу Нью Йорк та СУА вцілому зверталися гості та представники відділів.

Почесна голова СУА Ірина Куровицька долучилася до чудових привітань і попросила Бога об'єднати всіх керівників України на шляху до однієї мети. Вона зауважила, що Україні незалежність дісталася без проливання крові. Натомість зараз треба незалежність відстоювати ціною життя мужніх синів і дочок. А тому наразі особливо важливим є об'єднання зусиль керівників української держави на шляху відстоювання свободи. Також п. Куровицька передала вітання союзницям Округу Нью Йорк від Головної Управи та Голови СУА Маріянни Заяць.

З привітальним словом і побажанням веселих свят від імені Управи і всієї «Самопоміч» виступив Богдан Курчак – Президент Федеральної Кредитової Кооперативи «Самопоміч» в Нью Йорку. Побажання щастя та здоров'я п. Курчак висловив у віршованій формі. І від тих його римованих слів у присутніх був настрій, коли «серце радіє, душа співає, а святковий настрій весь рік не минає...». Бо Різдво –

це не просто дата в календарі, це стан душі, це доброта, це милосердя.

Олена Немелівська, союзниця 125-го відділу, розповіла про те, як з далеких часів та з доброти людської прийшло до нас свято – про історію виникнення звичаю дарувати подарунки. Таку традицію започаткував у III – IV ст. єпископ Мір Лікійських, якого згодом стали називати Святий Микола Чудотворець. В основу традиції покладено випадок з його життя. Бажаючи врятувати трьох дочок бідняка, він таємно підкинув їм три мішечки з золотом. Відтак 6-го грудня, в день пам'яті святого, на згадку про цю історію християни стали обмінюватися подарунками. У часи Реформації, у XVI ст, ця традиція була перенесена на свято Різдва, а з часом образ святого Миколая трансформувався у образ казкового персонажа.

Дарунками на святі були також вітаньня від відділів Округи Нью Йорк. Адже стільки щирості, добра та любові було в словах, що їх виголошували союзниці! Миру, щастя, здоров'я та злагоди побажала Н. Тихович (21-й відділ); Л. Шатанська (83-й відділ), крім іншого, озвучила побажання «щоб закони були гарні і зусилля щоб не марні...»; Марія Андрійович (125-й відділ) набажала в кожную родину затишку, миру, спокою а також від імені народжених в Україні звернулася до союзниць, що народилися або тривалий час проживають в США, з особливими словами вдячності за підтримку і допомогу Україні; М. Симчук (21-й відділ) побажала всім радості і щастя; разом з Марією Стефак (64-й відділ) присутні просили в Бога зійти благословенням на Україну, охоронити її від ворога, підтримати в боротьбі за свободу, оздоровити від усіх негараздів.

Союзниця 64-го відділу Леся Тополя разом з чоловіком провели цікаву різдвяну вікторину «Що ми знаємо про Різдво?». Присутні мали змогу пригадати, хто і як святкує Різдво, які атрибути Різдва використовуються і з чим це пов'язано, а за правильні відповіді отримати подарунки.

Присутні на святі із захопленням і щиро вітали гостю – Мирославу Мирошніченко, 90-літню жінку, яка сміливо відвойовує у років право бути активною і життєрадісною. Незважаючи на вік, п. Мирослава долучається до добрих справ українців в Америці та бере активну участь в політичних акціях. На її честь лунало залом «Многая літа!»

Упродовж усього свята союзниці та гості віншували та співали різдвяні колядки. А

Миколай був щедрим і роздавав подарунки людям чемним, гарним, добрим і ввічливим – тим, хто готував свято, хто брав участь у вікторині, хто співав пісні та водив танок навколо ялинки, хто говорив теплі слова та бажав любові, добра та миру США та всій Україні.

Колядка у виконанні Людмили Грабовської, Ольги Голобородько та Алли Куцевич.

Наприкінці свята голова Округи Нью Йорк Галина Романишин подякувала союзницям 125-го відділу Аллі Куцевич, Людмилі Грабовській, Олені Немелівській за підготовку сценарію, за виступи і музичний супровід під час свята, а усім присутнім союзницям і гостям – за атмосферу радості і добра, що вони творили і підтримували упродовж свята.

Учасники свята: Марія Андрійович, Людмила Грабовська, Олена Немелівська, Ольга Голобородько, Ірина Куровицька, Богдана Курчак, Галина Романишин, Галина Грицик, Леся Тополя, Надя Савчук, Наталія Тихович, Любов Шатанська, Наталка Дума, Лідія Семенюк, Оксана Лопатинська. У ролі св. Миколая А. Турчин.

*Олена Немелівська,
пресова референтка Округи Нью Йорк.*

CASTING THE NET FAR AND WIDE

by Nora Kulchycka Mason

Like many UNWLA branches in the United States, Branch 107 of San Jose, Northern California, is a small group, but for 45 years we have had a dual purpose for being: on a worldwide level we support the UNWLA through scholarships in Ukraine and in Brazil; locally we are strong proponents and supporters of Ukrainian culture, language, traditions and camaraderie. Not a year goes by without our branch hosting at least one event that the Ukrainian community is urged to and invited to attend for a good cause.

When the most recent war in Eastern Ukraine broke out in 2014, our purpose expanded. We knew that people were dying every day or being injured or losing all they had and being forced to seek refuge in Western Ukraine. And these people needed our help. When soldiers die, they usually leave a family behind, very often without any financial support. When homes are destroyed, there is nothing to pack, and so, like many of us in the past, people leave with whatever they are wearing, literally the “clothes on their backs.”

During this most recent episode in our turbulent history, our branch members started to respond to suggestions from our NY headquarters by donating money collected at branch-sponsored events for our small community. Then we received the names of *Soyuz Ukrainok* branches in Ukraine whose members actively collected clothing to distribute, and we started to collect clothing with the intent of shipping as many boxes as we could finance to them.

One Branch 107 member who teaches music to children sent out one email to parents asking for clothes, and an avalanche of clothing came in response to this single email. Our American neighbors kept bringing and bringing, and “children’s clothing” expanded to clothing for people of all ages and both genders. A local school, breaking for summer vacation, gave us four huge bags of children’s sweaters, jackets, and everything left behind by students at year’s end. This was a pure bonanza.

As a result, in 2015 we shipped 55 boxes of clothing (approximately 4,000 pounds) at a cost of almost \$4,000. We were extremely proud of ourselves—that is until we ran out of money. For a while self-funding worked but then that dried up. The clothing collection did not stop, only the money stopped.

Enter social media. Our original members are tech savvy but only to a point: emails yes, text, yes, but Facebook, not so much. But we do have new members who are young and live and breathe social media. And it was these young new members who decided to try something new; admittedly we not so tech-savvy older members were kicking and screaming as this began to happen, but we did try. And in the process, we discovered that Social Media really works; we just did not know the power behind it and how effective it could be.

Schooled and encouraged by our younger tech-savvy members, we created an event page on Facebook through our branch’s own Facebook page and started posting information about our annual picnic. This led to great exposure; as a result, many people came. Another bonus was that we made new friends and signed up new members. All seemed good. But we discovered that income from a single picnic does not cover the cost of shipping 55 boxes, and so we came up with a new idea: having a boutique with unique items for sale, with a focus on authentic Ukrainian-themed crafts. Each of our members tried to supply what they could donate from their personal “Ukrainian archives.” We weren’t specific when we asked for “Ukrainian-themed crafts,” and although we received a lot of things, not all could be sold or converted into cash money for shipping.

But another amazing thing happened when we turned to our American neighbors and business contacts and other non-Ukrainians and they all responded with generosity and creativity and with interest about what the UNWLA is and does and what our mission was and what wonderful things we do. Such an outpouring of interest and help was something we did not expect. One example of this involved Brittany Sample, a piano student, who is also an avid photographer. Brittany took some of her best shots and at her own expense developed, enlarged, and had the photos matted. She donated them to us for our Silent Auction. Last year she helped serve food at our picnic and said that our *vyshyvankas* are beautiful; she knows something about us, and this year she helped us to reach our goal.

Anna Maiko, a Ukrainian artist, saw information about our event on Facebook and also volunteered to participate in our Silent Auction. She donated 50% of all her proceeds to UNWLA. This was a first for us; we were delighted with her gesture and with her beautiful oil paintings. And we now know something about each other.

Our next big break was connecting with Masha Archer. A well-known member of the Ukrainian artistic community, Ms. Archer asked us how she could help. Masha's "Art to Wear" is beautiful; her necklaces and earrings are one of a kind and something *Our Life* readers have seen for many years in the advertisement published on the inside back cover of the magazine. We were obviously thrilled to have her jewelry on our boutique table and even more thrilled when our members bought them: both to adorn themselves and, of course, to help our cause. Another benefactor was a local hairdresser who has faithfully cut a member's hair for 20 years and donated many Aveda products for our cause, also gratefully received.

Our own members donated Ukrainian ceramics, plates, and other artifacts that have been in their families for many years. This wonderful gesture of our members brought forth an interest from new immigrants from Ukraine; they saw ceramics hand painted by Ukrainian artists and many things that they had not seen in Ukraine, and this prompted a lot of interest in history and a lot of buying. My father would have been happy to know that the ceramics painted by Chrystyna Dokhvat in Philadelphia in 1950 now grace the table of a young family recently arrived from Ukraine.

By using Facebook, by involving our American friends, by creating an atmosphere that honored the past and the present, we were able to bring together and create a new Ukrainian community not just for a very small UNWLA branch in Northern California, but also for all Ukrainians. Not only did we make new friends among our American neighbors, we also made new friends among the newly arrived Ukrainians who came to our picnic to meet others and to see what we have to offer. But most importantly, we made friends with Ukrainians who currently live in Ukraine and who distribute our packages to soldiers and orphanages and refugee families; our circle of friends has expanded to include Zhytomyr, Vinnitsia, Ternopil, Mariupol, Kherson, and Mykolaiv. That is, indeed, casting a net far and wide. Our experiences prompt me to give some pointers to other UNWLA members and branches, and I close this story with some guidelines that might help.

Branch 107 Checklist for Organizing and Hosting a Picnic/Fundraiser

- 1. Start planning early.** Give the whole team enough time for all picnic-related arrangements. Find and reserve a good location.
- 2. Hold a meeting dedicated to the event.** Gather all members to discuss your picnic together. Stick to your agenda, collect thoughts, have discussions, and make decisions.
- 3. Divide and conquer.** Make sure to divide tasks and responsibilities as equally as possible, and that everything is clearly communicated and documented.
- 4. Plan the menu from the start.** More food is better than less. And don't forget to have enough vegetarian options.
- 5. Facebook event is a must.** Young people rely heavily on Social Media. They will learn about the event and will have easy access to the information about the event. Another plus is that you will get a chance to promote the event on multiple occasions. Our Facebook contact posted multiple times *during the day of our fundraising picnic*, with pictures of what people were missing.
- 6. Think outside of the box to make the event interesting for all.** Hold a raffle, silent auction, singing, kids activities, volleyball, etc. For additional money-raising opportunities, consider having Ukrainian-themed souvenirs or unique items for sale with a symbolic or historical value.
- 7. Engage with Ukrainian and non-Ukrainian members** of the community for extra support. There is always an artist/restaurant/bakery that will be willing to support the cause while promoting their work/place/brand.
- 8. Enjoy the event.** Don't stress too much. Have fun yourself, so you are not burned out but are inspired to go through the whole production again next year.

НЕСЕМО У СВІТ ДОБРО В ІМ'Я НЕЗАБУТНЬОЇ НАТАЛІЇ КОБРИНСЬКОЇ

Союзьнки 79-го відділу, Детройт.

Дорогі союзьнки Америки! 76-й відділ США ім. Н.Кобринської (округа Детройт) щиро-сердечно вітає усіх Вас з Різдв'яно-новорічними святами! Нехай Новий рік принесе до Ваших домівок добро, радість і процвітання!

Нині хочемо поділитися з Вами здобутками нашого відділу на важливій ниві благодійності. Протягом усього 2016-го р. наш 76-й відділ невтомно старався принести хоч трішки радості в українські домівки, де її так бракує...

Минулої весни наші союзьнки організували акцію «Солодка тарілка, якраз до Великодніх свят. Ініціатором та головним пекарем була пані Розалія Токарчук. Усі виручені кошти відправлені в Україну. По 100 дол. Отримали 9 сімей, що втратили годувальників під час бойових дій на Донбасі, а також 500 дол. Передано 10-річному важкохворому В'ячеславу Чернявському з Івано-Франківщини. В'ячеславчик є внуком нашої союзьнки п. Марії Рибчук, тому відділ взяв на себе шефство над хлопчиком.

Протягом року ми зібрали і відправили 12 посилок в Україну з одягом, взуттям, іграшками та товарами першої необхідності. Зокрема, три з них – родині Руслана Зварича,

який отримав важку травму голови у боїх на Сході України, решту – сиротинцям у м. Чернівці, а також малозабезпеченим сім'ям.

Багато наших союзьнок відвідали минулого року Україну, де мали змогу безпосередньо зустрітися з тими людьми, яким ми надіслали допомогу, й отримали велику подяку від них.

Особливо хочу відзначити корисну і плідну роботу нашої союзьнки п. Галини Яловенко. Перебуваючи в Україні, п. Галя відвідала сиротинець «Містечко милосердя святого Миколая», що на Івано-Франківщині. Там живуть переважно діти-сироти, котрі мають фізичні на розумові вади. Наш відділ передав туди 1000 дол., де на ці кошти буде споруджено кімнату для ігор та розваг для вихованців сиротинця. Кімната буде створена на честь патронки нашого відділу Наталії Кобринської. Ми отримали велику подяку від сестер-вихователів закладу. Крім того, діткам було передано і гостинці (цукерки, іграшки, підгузники) на суму 100 дол.

А ще п. Галя відвідала музей Н. Кобринської у м. Болехіві Івано-Франківської обл. Там відбулася її зустріч з почесними місцевими

союзнянками Галиною Скворій-Якимів (директор музею), Елеонорою Шиян та Ларисою Дармохвал (голова Союзу українок м. Болехів). Вони з величезним захопленням розповіли про життя і діяльність Н. Кобринської. Також провели екскурсію-розповідь про історію відкриття музею і щиро дякували за те, що видатну українку не забувають на далекій американській землі. Наш відділ передав до музею 120 дол. для придбання жалюзі на вікна, оскільки саме цього там справді бракує. Також п. Галина особисто відвідала важкопораненого Руслана Зварича, якому ми відсилали допомогу, згадану вище.

Матеріальну підтримку від нас також отримав важкохворий хлопчик Давидик Кониш. Благодійна акція – збирання коштів для нього, відбулася в нашій українській громаді Детройту з ініціативи п. Г. Яловенко. Нею було зібрано і передано батькам Давидика 3500 дол.

Грошову допомогу від відділу (по 300 дол. кожен) отримали також поранені бійці Олександр Дарморос та Василь Кропива, які перебували у Детройті на обстеженні та лікуванні. Крім того, для Василя були зібрані додаткові кошти особисто від наших союзниць в сумі 1150 дол. Збір грошей організувала п. Тетяна Бедрус. Крім цих грошей, з її допомогою було зібрано у громаді суму в 3120 дол. А ще поранений Олександр Дарморос з дружиною Оленою були гостинно запрошені відсвяткувати минулорічний День Подяки у родині п. Слави Глинської (голова нашого відділу), де вони і проживали протягом 5 днів. Донька пані Слави, Антоніна Кіфер, яка є вільною членкою нашого відділу і, за сумісництвом, пресовим секретарем англомовного сектору, подбала про збір коштів для Олександра під час концерту українського гурту «СКАЙ». Там було зібрано 2100 дол.

У грудні минулого року, перед різдв'яно-новорічними святами, наш відділ відправив невелику допомогу ще для дев'яти українських сімей (по 100 дол. кожній), які також втратили годувальників у війні на Донбасі, і додаткових 300 дол. для В'ячеславчика Чернявського, який терміново потребував дорогих препаратів для лікування. Для них всіх це було справжньою дивовижною Різдв'яно-новорічною несподіванкою і кожна сім'я сприйняла це дуже зворушливо...

Також хочу розповісти про іншу сторону життя відділу. А саме, про гордість нашого

відділу – жіночий вокальний ансамбль «Вишиванка» під керівництвом Ірини Свитки. Дівчата вже добре знані у нашій детройтській громаді. Гурт відносно молодий, але вже здобув чимало прихильників, виступаючи на багатьох громадських і церковних заходах.

Усі союзнянки нашого відділу беруть активну участь у житті громади, допомагаючи у підготовці та проведенні різних свят, фестивалів або концертів. Але найбільшою заслугою відділу є традиційне щорічне дитяче свято «Вишивана забава», яке ми проводимо вже понад 50 років. Минулий рік не був виключенням. Свято відбулося 6-го листопада і мало великий успіх. Усі союзнянки відділу віддали багато часу і зусиль, щоб захід пройшов на високому рівні. Діти, під опікою наших музичних керівників Галини Яловенко та Ірини Свитки, довго і старанно готувалися до виступу. Саме тому вистава-казка «Нові пригоди Колобка» (сценарист і режисер Наталя Шморон) під час забави пройшла на славу.

Окремо хочеться описати роботу наших господинь на кухні під шефством пп. Володимири Кумлик та Розалії Токарчук... Ох! Таку смакоту словами описати неможливо, це треба бачити і куштувати! Борщ, вареники, найрізноманітніші види канапок, холодні закуски, десертки видів солодкої випічки, кава – все це з величезним задоволенням смакували наші численні гості. А ще – розіграш лотереї, аукціон, український базар, книжкова крамничка. Усе це, організоване нашими союзнянками, зробило свято різнобарвним і неповторним. Забаву відвідала чудова гостя – пані Чарівна Казка, яка обдарувала дітей подаруночками і цим дала їм ще більше гарного настрою. Уцілому, свято задовольнило абсолютно всіх – і дітей, і наших гостей, і нас як організаторів.

Додамо, що минулого року наш відділ працював під керівництвом новообраної голови п. Слави Глинської. Енергійна і завзята, вона уміло використала свої організаторські здібності для забезпечення чудового результату роботи відділу протягом усього року.

Наш 76-й відділ СУА шле з Детройту свої вітання всім союзнянкам Америки. І ми справді дуже горді з того, що є частинкою великої і жертвовної сім'ї під назвою Союз Українок Америки.

Наталя Шморон,
пресовий секретар 79-го відділу.

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВІМО ЙОГО!

Свято св. Миколая у 21-му Відділі СУА, Округа Нью Йорк

Отець Іван Тихович з дітьми, що відвідали свято.

Дарія Волощук, ведуча на святі.

Роксолана Семчук,
ведуча на святі.

Дарія Волощук, Наталія Тихович і
о. Іван Тихович оголошують
переможців лотереї.

Спокон віків зима приносила людям жаданий відпочинок після гарячої пори збору урожаю. На цей період року припадає багато свят. Найголовніше з них – це Свято Миколая, яке в Україні відзначають 19-го грудня. Воно пов'язане з постаттю Миколи Чудотворця, який за легендою був доброю людиною та допомагав бідним і знедоленим. Його вшановують християни в усьому світі, бо Святий Миколай – чудотворець, доброчинець і чарівник. У грудневу ніч, у день його пам'яті, він благословляє людей на добрі вчинки.

Для дітей свято Миколая – особливе. Адже їм Миколай обов'язково приносить подарунки, серед яких і різні солодощі. Для того, аби отримати дарунок від святого Миколая, необхідно бути слухняним та добре поводитися протягом усього року. А зимової ночі з 18-го на 19-те грудня святий Миколай опускається на срібній мотузці з неба на землю. Сивобородий, у довгій золотавій киреї, він заходить до кожної хати і кладе подарунки слухняним дітям або під подушку, або в черевик біля порога, або в глиняний полумисок, який увечері перед сном діти залишають на підвіконнику. А неслухняним дітям Миколай із натяком принесе різочки, які залишить у куточку.

Як і щороку, союзнянки 21-го відділу Округу Нью Йорк СУА підготували та провели свято у церкві Святого Духа в Брукліні. Зібралися, щоб віддати шану Святому Миколаю та продовжити звичаї українського народу, щоб прославити Святого Миколая та в цей тяжкий час попросити у нашого Господа Бога й усіх Святих-заступників українського народу допомоги для наших вояків, які хоробро, не шкодуючи свого життя, захищають незалежність України.

Нам, союзнянкам, дуже приємно бачити захоплені очі дітей, які з нетерпінням очікують, коли Святий Миколай покличе їх та нагородить дарунком за добрі вчинки, за любов до Бога, за повагу до старших та за успіхи у навчанні. Ми віримо, що в такий спосіб засіваємо зерна української духовності у серцях наших дітей та допомагаємо нашим парафіянам відчутти себе невід'ємною частиною України.

Святий Миколай – це образ, що асоціюється з високими людськими моральними цінностями, глибокою вірою у Бога та у праведність. Віримо, що не гроші, а любов, порядність, доброчесність та благородство керують світом. І постійно, а особливо у чарівну грудневу ніч, усі ми маємо можливість бути доброчинцями задля власного втішення та Божої ласки. Дякуючи доброму імені Святого Миколая, кожен з нас може зробити щасливими багатьох дітей і, найперше, обділених долею у батьківській ласці. А до своїх дітей цього дня ми маємо можливість прийти з казкою і похвалити за слухняність та гарні справи. Дарувати любов один одному - це благо, що дав нам Господь, а навчив це робити Святий Миколай.

Хочемо подякувати всім організаторам та учасникам нашого дійства за підтримку у проведенні свята, а саме о. Івану Тиховичу, голові Українського Народного Дому у Брукліні Стаху Грицьков'яну, усім членам СУА, усім парафіянам та гостям нашого свята.

Дарія Волощук,
кореспонденційна референтка 21-го відділу СУА.
Церква Святого Духа, Бруклін, Нью Йорк.

ЗАГАЛЬНІ ДАТКИ - GENERAL DONATIONS

\$1,000 Demus Family Trust.
\$250 Ihor Kunasz.

\$20
\$10

Michael J. Szurpeta.
Hanya Koziupa.

Orphans Fund

\$100 From Christmas Bazaar of Branch 30.
\$50 Maria Bakalec.

Babusi Fund

\$100 Janina Pylypczak.
\$250 Branch 118 of Houston, TX

UNWLA BR. 30 OF YONKERS HOLDS ANNUAL CHRISTMAS BAZAAR

by Nadia Liteplo

*Iryna Hoshovskyy, Vera Berezowsky, Liliya Balkova, Nataliya Dyakiv,
Iryna Maksymyuk, Areta Woroch, Marijka Melnyk (Photo by Nadia Liteplo)*

On Sunday, December 11, 2016, UNWLA Branch 30 (named in honor of Lydia Krushelnytsky) held its annual Christmas Bazaar at St. Michael the Archangel Ukrainian Catholic Church hall in Yonkers, N.Y. Typical Christmas staples, such as poppy seeds and wheat berries for kutia, Christmas cards, sheaves of wheat, and Christmas ornaments, were sold. This year we made unique dough ornaments with a Ukrainian motif—little bears with vests, angels, and vertep stars. For weeks before the bazaar, our members baked Christmas cookies and packaged them for sale as hostess gifts or as treats to eat at home.

A new addition at the bazaar was a “Babusyni skarby” (Grandmother’s treasures) table, which featured silver jewelry, candles, chocolates, books, puzzles, and embroidered linens. Proceeds from items sold at this table were earmarked for the UNWLA Orphans’ Fund, whereas raffle table proceeds were earmarked for the War Victims Fund. Also new at our bazaar were borshch and perizhky. These hit the spot on a cold wintry day, while baked goods and canapes satisfied everyone’s hunger.

Branch 30 ended the old year with a Christmas bazaar and began the new year with koliady, wishing everyone a healthy and happy 2017. We extend the same good wishes to all UNWLA members. May you have peace in your heart and in your mind and may you continue your good works.

«Діти – се наш дорогий скарб,
се наша надія, се – Молода Україна»

Олена Пчілка

СМІШИНКИ- ВЕСЕЛИНКИ

ГАВА

Вірш Ольги Савченко-Гнатюк

У гнізді щоранку гавва
Смакувала чорну каву,
І невдовзі стала гавва
Чорною, непаче кавва.

БІЛОЧКА

Вірш Олени Полянської

Білочка посеред гаю
Гілочку тошку гоїдає,
Щоб потому гілочка
Погоїдала білочку.

СХОДИТЬ СНІГ

Вірш Наталки Поклад

Мама каже: "Сходить сніг, –
Скоро повесніє..."
Я сміюся: "Сніг – без ніг,
Він іти не вміє!"

ЇЖАКОВА ОБНОВА

Вірш Василя Скомаровського

Їжак до свят
Пошив халат
З листків цуцких дубових,
Приміряв десять раз підряд –
І став, як решето, халат
Від голок їжаккових.

ЛИЖІ

Вірш Сашка Дерманського

В мене лижі, так лижі!
Не знайдете таких!
Їдуть швидко-прешвидко,
Але в різні боки.

Малюнок Катерини Коркіщенко

СМАЧНИЙ НІС

Розповіла Ольга Зубер

Прийшла зима. Засипала все навкруг снігом, замела доріжки, вікна морозом розмалювала.

Вийшла Марічка надвір погуляти. Побачила величезні кучугури снігу і вирішила зліпити сніговика.

Оскільки Марічка була маленькою, то й сніговик вийшов маленький. Не сніговик, а сніговичок. З оченятами-гудзиками, віником-гілочкою, носом-морквинкою.

Змерзла Марічка, поки ліпила сніговика, й побігла в хату грітися.

Наступного ранку вийшла вона надвір. Дивиться, а в сніговика носа немає. Взяла вона ще морквинку і зробила з неї сніговику нового носа.

А наступного дня та ж сама історія: стоїть сніговик, і знов без носа.

Дивується Марічка: куди ж це морквинка щоразу зникає?

І вирішила вона поспостерігати за сніговиком. Пішла в хату і у віконечко позирас. Аж бачить – підкрався до сніговика зайчик. Хватить морквинку – і навтьоки!

– Так от хто носа в сніговика щораз цупить! – сміється Марічка. Розповіла цю історію дівчинка бабусі. А та й каже:

– На, онучко, ще морквинку. Ладнай носа сніговику!

Марічка так і зробила. Побігла надвір і ще раз приліпила носа сніговикові.

А наступного дня – знов морквинки немає!

Ось так Марічка цілу зиму зайчика годувала.

Таку-от веселу пригоду мали Марічка та її сніговичок. Сподіваюсь, прочитати її тобі було цікаво. І не менш цікаво буде зробити героїв цієї пригоди. З такими іграшками можна розіграти виставу. А потім ще й прикрасити ними ялинку.

Малюнок Вікторії Дунаєвої

GERD: What It Is and What to Do About It

by IHOR MAGUN, M.D., F.A.C.P.

These days you simply cannot get away from hearing about indigestion, heartburn, and the term GERD. It shows up everywhere—television, magazines, huge billboards, and even in those annoying pop up ads on computers. So what exactly is this GERD and why is it so often being brought to our attention?

Let's begin with the basics. GERD is an acronym for Gastro Esophageal Reflux Disease. It is defined as a reflux of stomach contents into the esophagus, or larynx or lungs with or without a resultant irritation of the esophagus (the so-called food pipe). The mere fact that an estimate of more than sixty million individuals in the United States have this condition at some point in their lives underscores the need to educate people about GERD and provide information about treatment. The good news is that many over-the-counter (OTC) products are now found in prescription strength, permitting easy access and relief.

So who gets GERD and why? The most common risk factors for GERD are obesity, excessive alcohol use, excessive caffeine intake, smoking, the presence of a hiatal hernia, pregnancy, use of certain prescription medications, and consuming certain foods. The most common of these are citrus, spicy food, peppermint, onions, chocolate, or foods with high fat content. In some individuals, GERD can be triggered by a specific food or food type.

Diagnosing GERD is fairly simple—a medical history with evidence of heartburn discomfort manifested as a burning feeling and/or regurgitation accompanied by an acid taste in the mouth. Symptoms can appear while someone is lying down and/or bending down. Nonsmokers who have a chronic cough lasting more than three weeks where no infectious source can be documented may also be suffering from GERD. There is no need for endoscopic visualization unless there are “red flag” signs. These red flags include anemia, some form of bleeding, vomiting, a palpable mass, progressive difficulty swallowing, unintentional weight loss, or an abnormality that appears on an imaging study.

The go-to medications to combat and alleviate GERD fall into three classes: antacids, proton pump inhibitors (PPIs), and histamine receptor blockers:

- Antacids are primarily used as rescue medications; their main ingredient is calcium carbonate. Commonly used antacids are Tums, Rolaids as well as other calcium containing tablets.
- The PPIs (which include Nexium, Omeprazole, and Pantoprazole) offer similar relief from GERD symptoms. They suppress gastric acid secretion. Most take 24-48 hours to be effective.
- Histamine receptor blockers include Tagamet, Zantac and Pepcid. They enable potent inhibition of gastric acid secretion.

Histamine receptor blockers work much faster than the PPIs, but the medical profession does not consider them the drug of choice for GERD. In fact, clinical studies demonstrate that PPIs are the medications of choice recommended by most physicians. All the PPIs offer similar relief, but you should always consult your physician for verification for any treatment that you consider. You do not want to mask symptoms that may be much more serious.

In general, PPI treatment should be daily and last for at least four to eight weeks. For maximum benefit, the PPI should be taken on an empty stomach at least 30 to 60 minutes prior to eating. (This applies to over-the-counter PPIs; a prescription-only medication that has no restriction with time of ingestion is also available). If one PPI is not helpful in relieving symptoms, your physician may recommend changing to another PPI or consider twice a day dosing. One major point to note is that if the medication is not helping, the presence of a different disease should be considered.

Use of medications currently available over the counter requires proper judgment. The “no prescription” status, does not give anyone carte blanche to use such medications indiscriminately, so always consult your physician for proper guidance and advice. In general, the lowest dose and duration for PPIs is always warranted. Patients who need extended periods of treatment with PPIs should be periodically checked for deficiency in magnesium levels, vitamin B12 levels; they should also be aware that hip fractures are more common in individuals using PPIs.

Lifestyle modifications are just as important as medication in the fight against GERD. These include weight loss, smoking cessation, avoiding excessive consumption of alcohol, decreasing caffeine intake, elevating the head of the bed, refraining from lying down after a heavy meal, and avoiding known food triggers.

MASHA ARCHER EXTRAORDINARY JEWELRY

Florida venues and show dates

www.masha.org

Jennifer Garrigues Interior Design
308 Peruvian Ave.
Palm Beach, FL
P. 561-659-7085
www.jennifergarrigues.com
February 16, 17, 18
champagne and snacks served on the 17th, 12-5pm

Van Wezel Performing Arts Hall
777 N. Tamiami Trail
Sarasota, FL
P. 941-953-3368
www.vanwezel.org
Trunk show Wed, Feb 15th
Sponsoring Twyla Tharp's
50th Anniversary Tour

Audrey's-Tea With Me
104 10th st. N.
Naples, FL
P. 239-403-8322
www.audreysofnaples.com
Trunk show Thu, Feb 23rd, Fri, 24th*, Sat 25th
*Champagne and light hors d'oeuvres Fri 24th

MP Interiors
Miromar Design Center
10800 Corkscrew Road, Suite 348
Estero, FL
P. 239-498-9074
www.mp-interiors.net
Trunk show Thu, Feb 9th, with champagne and light bites
Plus presentation by Interior Designer Cathleen B. Swift,
A.S.I.D.,
On the relation btwn art, home design, and jewelry.

Todd Alan Fine Woven Jewelry
409 A St. Armand's Circle
Upper Level above Columbia
Sarasota, FL
P. 941-217-4965
www.toddalanstudios.com

Designing Women Boutique
1226 N. Tamiami Trail #101
Sarasota, FL
P. 941-366-5293
www.designingwomensrq.org

Lisa Todd
2200 Glades Road
Boca Raton, FL
P. 561-395-1930
www.lisatoddnow.com

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS
Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj
Marianna Zajac – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Roma Shuhan	– 1st Vice President
Christine Boyko	– 2nd VP – Membership
Sophia Hewryk	– 3rd VP – Culture
Roksolana Misilo	– 4th VP – Public Relations
Iryna Buczkowski	– Recording Secretary
Daria Drozdovska	– Corresponding Secretary
Zoriana Haftkowycz	– Communication/Media Secretary
Oksana Antonyuk	– Treasurer
Vera N. Kushnir	– Financial Secretary
Mariya Andriyovych	– Member-at-Large

REGIONAL COUNCILS

Vera Andrushkiw	– Detroit
Halyna Henhalo	– Philadelphia
Halyna Romanyshyn	– New York City
Xenia Rakowska	– New Jersey
Dozia Krislaty	– Ohio
Lubomyra Kalin	– Chicago
Ulana Zynych	– New England
Maria Cade	– New York Central
Orysia Nazar Zynycz	– Co-Liaisons for Branches-at-Large
Olya Czerkas	

STANDING COMMITTEES

Lidia Bilous	– Social Welfare Chair
Sviatoslava Goy-Strom	– Education Chair
Chryzanta Hentisz	– Arts and Museum Chair
Anna Krawczuk	– Scholarship/Student Sponsorship Program Chair
Olha Drozdowycz	– Archives Chair
Ola Movchan Novak	– Members-at-Large Chair

AUDITING COMMITTEE

Oxana Farion	– Chair
Maria Tomorug	– Member
Renata Zajac	– Member
Jaroslawa Mulyk	– Alternate
Oksana Skypakewych Xenos	– Parliamentarian
Larysa Topolya	– Ukrainian-language editor
Tamara Stadnychenko	– English-language editor

**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212)228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).

Взори до вишивання з громади Погорилівки, пов. Заставна. Надіслала Орися Зінич.
Patterns for embroidery from Pohorylivka, Zastavna County. Contributed by Orysia Zynycz.